SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 4. marca 2010 *

V zadevi T-401/06,

Brosmann Footwear (HK) Ltd s sedežem v Kowloonu (Kitajska),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd s sedežem v Zhongshanu (Kitajska),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd s sedežem v Guangzhouju (Kitajska),

Risen Footwear (HK) Co., Ltd s sedežem v Kowloonu,

ki jih zastopata L. Ruessmann in A. Willems, odvetnika,

tožeče stranke,

* Jezik postopka: angleščina.

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopa J.-P. Hix, zastopnik, skupaj z G. Berrischem, odvetnikom,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata H. van Vliet in T. Scharf, zastopnika,

in

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) s sedežem v Bruslju, ki so jo najprej zastopali P. Vlaemminck, G. Zonnekeyn in S. Verhulst, nato P. Vlaemminck in A. Hubert, odvetniki,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev delne ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 1472/2006 z dne 5. oktobra 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz določene obutve z zgornjim delom iz usnja

s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Vietnama (UL L 275, str. 1), v delu, ki se nanaša na tožeče stranke,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro, predsednica, S. Papasavvas (poročevalec) in A. Dittrich, sodnika,

sodna tajnica: C. Kantza, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. februarja 2009

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 1(1), (2) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti

(UL 1996, L 56, str. 1), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: osnovna uredba), določa:

„1. Protidumpinška dajatev se lahko uporabi za vsak dumpinški izdelek, čigar sprostitev v prosti promet v Skupnosti povzroča škodo.

2. Izdelek šteje kot dumpinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Skupnost manjša kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico.

[…]

4. V tej uredbi pomeni izraz ‚podoben izdelek' izdelek, ki je identičen, se pravi v vseh pogledih enak obravnavanemu izdelku, ali, če takega izdelka ni, kak drug izdelek, ki, čeprav ni enak v vseh pogledih, ima značilnosti, ki zelo spominjajo na tiste, ki jih ima obravnavani izdelek."

2 Člen 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe v zvezi z odobritvijo tržnogospodarske obravnave (v nadaljevanju: TGO) določa:

„(b) Pri protidampinških preiskavah v zvezi z uvozom iz […] Ljudske republike Kitajske […] se normalna vrednost določi v skladu z odstavki 1 do 6, če se na podlagi

ustrezno utemeljenih zahtevkov enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, […] pokaže, da za tega proizvajalca ali proizvajalce prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega proizvoda. Kadar ni tako, se uporabljajo pravilo, določeno v pododstavku (a).

(c) Zahtevek [na podlagi člena 2(7)(b)] mora biti vložen pisno in vsebovati zadostne dokaze, da proizvajalec deluje v pogojih tržnega gospodarstva […]

Ocena, ali proizvajalec izpolnjuje gornja merila, je sprejeta v treh mesecih po sprožitvi preiskave […]“

3 V zvezi z ugotavljanjem obstoja škode člen 3(2), (3), (6) in (7) osnovne uredbe določa:

„2. Določanje škode temelji na pozitivnih dokazih in vključuje objektivno preverjanje tako (a) obsega dumpinškega uvoza in učinka dumpinškega uvoza na cene na trgu Skupnosti za podobne izdelke kot tudi (b) posledičnega vpliva tega uvoza na industrijo Skupnosti.

3. […] V zvezi z učinkom dumpinškega uvoza na cene se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen zaradi dumpinškega uvoza, če to ceno primerjamo s ceno podobnega izdelka industrije Skupnosti, oziroma, ali tak uvoz kako drugače v pomembni meri pritiska na cene ali v pomembni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo […]

6. Na osnovi vseh zadevnih dokazov, predstavljenih v zvezi z odstavkom 2, je treba dokazati, da dumpinški uvoz povzroča škodo v smislu te uredbe. Konkretno to pomeni, da je treba dokazati, da so obseg in/ali ravni cen, ugotovljeni v skladu s odstavkom 3, odgovorni za učinek na industrijo Skupnosti, kot ga predvideva odstavek 5, in da je ta učinek tako velik, da ga je mogoče označiti kot znatnega.

7. Razen dumpinškega uvoza se preiščejo še drugi znani dejavniki, ki istočasno povzročajo škodo industriji Skupnosti, s čimer se zagotovi, da se škoda, ki jo ti drugi dejavniki povzročajo, ne pripisuje dumpinškemu uvozu v skladu s odstavkom 6. Dejavniki, ki jih je mogoče upoštevati v tem okviru, vključujejo obseg in uvozne cene, ki se ne prodaja po dumpinških cenah, zmanjševanje povpraševanja ali spremembe v potrošniških navadah, konkurenco med proizvajalci tretjih držav in Skupnosti in njihove trgovinske omejitvene prakse, razvoj tehnologije in izvozno sposobnost ter produktivnost industrije Skupnosti."

4 V zvezi s pogoji za začetek protidampinške preiskave člen 5(2), (3) in (4) osnovne uredbe določa:

„2. Pritožba iz odstavka 1 mora vsebovati dokaze o dumpingu, škodi in vzročni zvezi med domnevno dumpinškim uvozom in domnevno škodo […]

3. Komisija, kolikor je to le mogoče, razišče točnost in primernost v pritožbi dostavljenih dokazov, da ugotovi, ali obstaja dovolj dokazov, da lahko opraviči začetek preiskave.

4. Preiskava po odstavku 1 se ne začne, če se na osnovi ustrezne preiskave o stopnji podpore oz. nasprotovanja pritožbi, izražene s strani proizvajalcev podobnega izdelka v Skupnosti, ne ugotovi, da je pritožbo dejansko vložila industrija Skupnosti oz. je bila pritožba vložena v njenem imenu. Šteje se, da je pritožbo vložila industrija Skupnosti oz. da je bila prošnja vložena v njenem imenu, če jo podpirajo tisti proizvajalci v Skupnosti, katerih skupna proizvodnja predstavlja več kot 50 % celotne proizvodnje podobnega izdelka v tistem delu industrije Skupnosti, ki izraža bodisi podporo ali pa nasprotovanje pritožbi. Vendar pa se preiskava ne začne, če je delež proizvodnje tistih proizvajalcev Skupnosti, ki izrecno podpirajo pritožbo, manjši kot 25 % celotne proizvodnje podobnega izdelka s strani industrije Skupnosti."

5 Člen 6 (8) in (9) osnovne uredbe določa:

„8. Razen v okoliščinah, o katerih govori člen 18, se v kar največji možni meri preverja natančnost informacij, ki jih dostavijo zainteresirane stranke in na katerih temeljijo ugotovitve.

9. Pri postopkih, ki se začnejo v skladu s členom 5(9), se preiskava, če je le mogoče, zaključi v roku enega leta. Vsekakor pa se ta preiskava v vseh primerih zaključi v 15. mesecih po njenem začetku z ugotovitvami, ki jih [sprejme] v primeru vloženih zavez v skladu z členom 8, v primeru dokončnih ukrepov pa členom 9."

6 Odstavka 5, drugi pododstavek, in 6 člena 9 osnovne uredbe določata:

„5. […]

Kadar se uporablja člen 2(7)(a), se individualna dajatev določi za izvoznike, ki lahko na podlagi utemeljenih zahtev dokažejo, da:

(a) lahko v primeru podjetij ali skupnih podjetij, ki so v celoti ali deloma v tuji lasti, izvozniki svobodno vrnejo kapital in dobičke v domovino;

(b) so izvozne cene in količine ter prodajni pogoji svobodno določeni;

(c) je večina deležev v lasti zasebnikov; državni uradniki, ki se pojavljajo v upravnem odboru ali na ključnih upravljavskih položajih, morajo biti v manjšini ali pa je treba dokazati, da je podjetje kljub temu dovolj neodvisno od vmešavanja države;

(d) se pretvorbe menjalnega tečaja opravljajo po tržni stopnji; in

(e) se država ne vmešava toliko, da bi dovoljevala izogibanje ukrepom, če se individualnim izvoznikom dodelijo različne stopnje dajatve.

6. Ko Komisija omeji svojo preiskavo v skladu s členom 17, nobena proti dumpinška dajatev, ki se nanaša na uvoz od izvoznikov ali proizvajalcev, ki so se javili v skladu

s členom 17, vendar niso bili vključeni v preiskavo, ne presega tehtanega povprečja stopnje dumpinga, ki je bilo ugotovljeno za stranke v vzorcu […] Individualne dajatve se uporabijo pri uvozu od katerega koli izvoznika ali proizvajalca, za katerega velja individualna obravnava, kot jo določa člen 17.“

7 V zvezi s tehniko uporabe vzorca člen 17(1) in (3) osnovne uredbe določa:

„1. V primerih, ko gre za veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, se lahko preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da uporabi vzorce, ki so statistično utemeljeni na osnovi informacij, ki so dostopne ob času izbora, ali pa se preiskava lahko omeji na največji reprezentativni obseg proizvodnje, prodaje ali izvoza, ki ga je mogoče dovolj dobro preiskati v času, ki je na razpolago.

[…]

3. V primerih, kjer je bila preiskava v skladu s tem členom omejena, se vseeno izračuna individualna stopnja dumpinga za vsakega izvoznika ali proizvajalca, ki v začetku ni bil izbran, ki predloži potrebne informacije v okviru časovnih rokov, ki jih določa ta uredba, razen v primerih, ko je število izvoznikov ali proizvajalcev tako veliko, da bi posamezne preiskave predstavljale preveliko obremenitev in bi onemogočile, da se preiskava v primernem času zaključi.“

8 Člen 18(3) in (4) osnovne uredbe določa:

„3. Če informacije, ki jih predloži kaka zainteresirana stranka, niso idealne v vseh pogledih, jih vseeno ne bi bilo treba zanemariti, pod pogojem, da pomanjkljivosti niso takšne, da bi povzročile pretirane težave pri doseganju razumno točnih ugotovitev, in pod pogojem, da so informacije na ustrezen način in pravočasno predložene, da so preverljive in da je zainteresirana stranka delovala po svojih najboljših zmožnostih.

4. Če se dokazi ali informacije ne sprejmejo, mora biti stranka, ki jih pošilja takoj obveščena o razlogih za to in ji mora biti dana priložnost, da dostavi nadaljnje razlage v določenem časovnem roku. Če se razlage ocenijo kot nezadovoljive, se razlogi za zavrnitev takih dokazov ali informacij razkrijejo in navedejo v objavljenih ugotovitvah."

9 Člen 20(1) in (2) osnovne uredbe določa:

„1. Pritožniki, uvozniki in izvozniki in njihova predstavniška združenja in predstavniki države izvoznice lahko zahtevajo razkritje podrobnosti, na katerih temeljijo bistvena dejstva in premisleki, na osnovi katerih so bili uvedeni začasni ukrepi. Zahteve po takem razkritju se vložijo v pisni obliki takoj po uvedbi začasnih ukrepov, razkritje pa sledi v pisni obliki v najkrajšem možnem času.

2. Stranke iz odstavka 1 lahko zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov, ali pa zaključek preiskave ali postopka brez uvedbe ukrepov, pri čemer se še posebna

pozornost posveča razkritju katerih koli dejstev ali premislekov, ki so drugačni od tistih, ki so bili uporabljeni pri začasnih ukrepih."

Dejansko stanje in izpodbijana uredba

10 Tožeče stranke, družbe Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd in Risen Footwear (HK) Co., Ltd so družbe s sedežem v Kitajski ter proizvajajo in izvažajo obutev.

11 Za uvoz obutve s poreklom iz Kitajske, ki spada v nekatere razrede kombinirane nomenklature, je veljal sistem količinskih kvot, ki je prenehal veljati 1. januarja 2005.

12 Komisija Evropskih skupnosti je na podlagi pritožbe, ki jo je 30. maja 2005 vložila Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (Evropska konfederacija obutvene industrije, v nadaljevanju: CEC), začela protidampinški postopek v zvezi z uvozom nekatere obutve z zgornjim delom iz usnja, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Vietnama. Obvestilo o začetku tega postopka je bilo objavljeno v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 7. julija 2005 (UL C 166, str. 14, v nadaljevanju: obvestilo o začetku).

13 Zaradi velikega števila zadevnih strank je bila v točki 5.1(a) obvestila o začetku predvidena uporaba tehnike vzorčenja v skladu s členom 17 osnovne uredbe.

14 Tožeče stranke so s Komisijo navezale stik tako, da so ji 25. in 26. julija 2005 predložile informacije, zahtevane v točki 5.1(a), (i) in (e) obvestila o začetku, da bi se jih vključilo v vzorec proizvajalcev izvoznikov, ki ga je ta institucija nameravala oblikovati na podlagi člena 17 osnovne uredbe, in da bi se jim odobrila TGO oziroma – če jim taka obravnava ne bi bila odobrena – da bi bile upravičene do individualne obravnave (v nadaljevanju: IO).

15 Komisija je 23. marca 2006 sprejela Uredbo Komisije (ES) št. 553/2006 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz določene obutve z zgornjim delom iz usnja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Vietnama (UL L 98, str. 3, v nadaljevanju: začasna uredba).

16 Iz uvodne izjave 9 začasne uredbe je razvidno, da je preiskava dampinga in škode zajela obdobje od 1. aprila 2004 do 31. marca 2005 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev podatkov, pomembnih za oceno škode, se je nanašala na obdobje od 1. januarja 2001 do 31. marca 2005 (v nadaljevanju: obravnavano obdobje).

17 Zaradi potrebe po določitvi normalne vrednosti proizvodov kitajskih in vietnamskih proizvajalcev izvoznikov, ki jim TGO morda ne bi bila odobrena, je bil z namenom določitve normalne vrednosti na podlagi podatkov iz primerljive države, v tem primeru Federativne republike Brazilije, opravljen preveritveni obisk v prostorih treh brazilskih družb (uvodna izjava 8 začasne uredbe).

18 V zvezi z zadevnim proizvodom je iz uvodnih izjav 10, 11, 40 in 41 začasne uredbe razvidno, da zajema predvsem sandale, škornje, obutev za prosti čas in mestno obutev, pri čemer ima vsa ta obutev zgornji del iz naravnega ali umetnega usnja. Poleg tega je iz uvodnih izjav od 12 do 31 začasne uredbe razvidno, da je Komisija iz opredelitve zadevnega proizvoda izključila športno obutev, izdelano po posebni tehnologiji (Special Technology Athletic Footwear, v nadaljevanju: STAF), vanjo pa je vključila otroško obutev. Iz uvodne izjave 38 začasne uredbe je razvidno, da čeprav obutev

z zgornjim delom iz usnja obsega široko paleto oblik in vrst, bistvene lastnosti vseh vrst te obutve, način njene uporabe in potrošnikovo dojemanje dejansko ostajajo enaki. Iz uvodne izjave 39 te uredbe je razvidno, da si torej vse te različne oblike in vrste neposredno konkurirajo in da so v veliki meri medsebojno zamenljive.

19 Tako je Komisija v uvodni izjavi 52 začasne uredbe ugotovila, da je obutev vseh vrst, z zgornjim delom iz naravnega ali umetnega usnja, ki je bila izdelana in prodana v zadevnih državah in v Braziliji, ter obutev, ki jo je industrija Skupnosti izdelala in prodala na trgu Skupnosti, podobna obutvi, ki je izvožena iz zadevnih držav v Skupnost.

20 Komisija je pri določitvi dampinga uporabila tehniko vzorčenja. Iz uvodne izjave 55 začasne uredbe je razvidno, da je bilo med tistimi proizvajalci izvozniki, ki so izrazili pripravljenost biti vključeni v vzorec, 154 takih, ki so v obdobju preiskave izvažali v Skupnost. Iz iste uvodne izjave je razvidno, da so bile te družbe na začetku obravnavane kot družbe, ki so sodelovale in so bile pri izbiri vzorca upoštevane.

21 Iz uvodne izjave 57 začasne uredbe je razvidno, da je Komisija na koncu v vzorec vključila trinajst kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki predstavljajo 20 % obsega kitajskega izvoza v Skupnost. V skladu z uvodno izjavo 59 iste uredbe sta bili merili, upoštevani pri izbiri zadevnega vzorca, velikost proizvajalca izvoznika glede izvoza v Skupnost in njegova velikost glede domače prodaje. V zvezi s slednjim je Komisija v uvodni izjavi 60 začasne uredbe navedla, da podatki o domači prodaji povečujejo reprezentativnost vzorca, saj so iz njih razvidne informacije o cenah in stroških, povezanih s proizvodnjo in prodajo zadevnega izdelka na domačih trgih. V skladu z uvodno izjavo 61 začasne uredbe so kitajske družbe, zajete z vzorcem, predstavljale 25 % obsega izvoza v Skupnost in 42 % prodaje, ki so jo na notranjem kitajskem trgu opravili proizvajalci, ki so sodelovali v preiskavi. V skladu z isto uvodno izjavo izključitev izdelkov STAF iz opredelitve zadevnega proizvoda ni bistveno vplivala na reprezentativnost vzorcev.

22 V skladu z uvodno izjavo 62 začasne uredbe so bili proizvajalci izvozniki, ki niso bili upoštevani v vzorcu, obveščeni, da bo protidampinška dajatev na njihov izvoz izračunana v skladu z določbami člena 9(6) osnovne uredbe. V zvezi z zahtevki, ki so jih vložili ti proizvajalci izvozniki glede izračuna individualne stopnje dampinga v skladu s členoma 9(6) in 17(3) osnovne uredbe, je Komisija v uvodni izjavi 64 začasne uredbe navedla, da bi bila njihova individualna obravnava prevelika obremenitev in bi ji preprečila, da pravočasno konča preiskavo. V teh okoliščinah je bila stopnja dampinga za te proizvajalce določena na podlagi tehtanega povprečja stopenj dampinga družb iz vzorca (uvodni izjavi 135 in 143 začasne uredbe).

23 Ena od trinajstih družb, ki so bile prvotno vključene v vzorec, ni predložila odgovorov na protidampinški vprašalnik, ki ji ga je poslala Komisija (uvodna izjava 63 začasne uredbe).

24 Komisija je v zvezi z opredelitvijo industrije Skupnosti v uvodni izjavi 150 začasne uredbe navedla, da pritožniki predstavljajo 42 % celotne proizvodnje zadevnega izdelka Skupnosti. Iz uvodnih izjav 65 in 151 začasne uredbe je razvidno, da je Komisija sestavila vzorec desetih proizvajalcev Skupnosti na podlagi obsega proizvodnje in njihovega geografskega položaja. Proizvajalci, ki so bili vključeni v vzorec, naj bi predstavljali 10 % proizvodnje pritožnikov. Tako se je štelo, da 814 proizvajalcev Skupnosti, v imenu katerih je bila vložena pritožba, predstavlja „industrijo Skupnosti“ v smislu člena 5(4) osnovne uredbe (uvodna izjava 152 začasne uredbe).

25 V zvezi z identiteto v vzorec vključenih proizvajalcev Skupnosti je Komisija navedla, da so imeli nekateri stranke v Skupnosti, ki so blago pridobivale tudi v Kitajski in Vietnamu in ki so torej neposredno uporabljale zadevni uvoz. Navedeni proizvajalci so bili zato v „občutljivem položaju“, ker bi jim nekatere od njihovih strank lahko zamerile vložitev pritožbe ali dano ji podporo zaradi domnevno škodljivega dampinga. Zato so ti proizvajalci menili, da bi lahko bili „tarča povratnih ukrepov“ ki bi jih lahko uvedle nekatere od njihovih strank in bi lahko povzročili celo prenehanje poslovanja

z njimi. Komisija je torej ugodila zahtevi po zaupnem obravnavanju, ki so jo vložile v vzorec vključene družbe v zvezi z razkritjem njihovega imena (uvodna izjava 8 začasne uredbe).

26 V zvezi z ravnjo začasnih protidampinških ukrepov, ki je potrebna za odpravo škode, je Komisija v uvodni izjavi 284 začasne uredbe pojasnila, da bi industrija Skupnosti od prometa lahko dosegla stopnjo dobička 2 %, če ne bi bilo škodljivega dampinga. Iz iste uvodne izjave je razvidno, da ta stopnja dobička ustreza najvišjemu dobičku, ki ga je dosegla industrija Skupnosti v obravnavanem obdobju, in sicer leta 2002, ko so imele zadevne države relativno majhne tržne deleže v primerjavi s tržnimi deleži, ki so jih imele v obdobju preiskave.

27 Komisija je na podlagi členov 14(2) in 20(1) osnovne uredbe z dopisoma z dne 7. in 12. aprila 2006 tožečim strankam poslala kopijo začasne uredbe in dokument, ki vsebuje podrobne informacije o podrobnostih, na katerih temeljijo bistvena dejstva in ugotovitve, na osnovi katerih so bile uvedene začasne protidampinške dajatve (v nadaljevanju: dokument o začasnem razkritju). Komisija je tožeče stranke pozvala, naj ji do 8. maja 2006 posredujejo morebitne pripombe glede teh dokumentov.

28 Dve od tožečih strank, družbi Brosmann Footwear (HK) (v nadaljevanju: Brosmann) in Lung Pao Footwear (Guangzhou) (v nadaljevanju: Lung Pao), sta z dopisom z dne 8. maja 2006 Komisiji poslali svoje pripombe v zvezi z začasno uredbo in dokumentom o začasnem razkritju.

29 Na sedežu Komisije je 2. junija 2006 potekal sestanek med družbo Lung Pao in Komisijo.

30 Komisija je na podlagi člena 20, od (2) do (4), osnovne uredbe tožečim strankam z dopisom z dne 8. julija 2006, poslanim po faksu, predložila dokument o dokončnem razkritju bistvenih dejstev in ugotovitev, na katerih je temeljil predlog za uvedbo dokončnih protidampinških dajatev. Komisija je tožeče stranke pozvala, naj ji do 17. julija 2006 pošljejo svoje pripombe glede dokumenta o dokončnem razkritju.

31 Komisija je z dopisom z dne 28. julija 2006 tožečim strankam poslala dodatni dokument o dokončnem razkritju.

32 Tri tožeče stranke, in sicer družbe Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) in Lung Pao, ter družba Novi Footwear (Far East) Pte Ltd so z dopisi z dne 17. julija in 2. avgusta 2006 Komisiji poslale pripombe v zvezi z dokumentom o dokončnem razkritju in dodatnim dokumentom o dokončnem razkritju. Tožeča stranka, družba Risen Footwear (HK) Co., je z dopisom z dne 7. avgusta 2006 Komisiji poslala svoje pripombe v zvezi z dodatnim dokumentom o dokončnem razkritju.

33 Svet je 5. oktobra 2006 sprejel Uredbo (ES) št. 1472/2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz določene obutve z zgornjim delom iz usnja, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Vietnama (UL L 275, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Na podlagi izpodbijane uredbe je Svet uvedel dokončno protidampinško dajatev na uvoz obutve z zgornjim delom iz usnja ali umetnega usnja, razen športne obutve, obutve STAF, copatov in druge hišne obutve ter obutve z zaščitno kapico, s poreklom iz Kitajske, in uvrščene pod več oznak kombinirane nomenklature (člen 1 izpodbijane uredbe). Stopnja dokončne protidampinške dajatve na neto ceno franko meja Skupnosti pred plačilom dajatve je bila za čevlje, ki jih proizvajajo tožeče stranke, določena na 16,5 %. Na podlagi člena 3 izpodbijane uredbe ta uredba velja za obdobje dveh let.

34 V zvezi z zadevnim proizvodom je Svet potrdil presojo Komisije (glej točko 18 zgoraj), da je treba obutev STAF izključiti iz opredelitve zadevnega proizvoda, da pa je treba vanjo vključiti (uvodni izjavi 19 in 25 izpodbijane uredbe) otroško obutev. Nasprotno pa je Svet zavrnil zahtevo za izključitev šestih vrst obutve iz opredelitve zadevnega proizvoda, med katerimi je bila tudi obutev s patentirano tehnologijo. V zvezi s to vrsto obutve je Svet poudaril, da patentirana tehnologija sama po sebi ne spremeni bistveno lastnosti obutve za običajno rabo. Zato ta obutev še vedno konkurira proizvodnji zadevnega proizvoda Skupnosti (uvodna izjava 37 izpodbijane uredbe).

35 V zvezi z reprezentativnostjo vzorca kitajskih proizvajalcev je Svet v uvodni izjavi 44 izpodbijane uredbe poudaril, da družbe, ki so bile vanj vključene, predstavljajo več kot 12 % izvoza v Skupnost v preiskavi sodelujočih proizvajalcev. Ker člen 17 osnovne uredbe ne določa praga v zvezi z ravnjo reprezentativnosti, je sestavljeni vzorec v smislu te določbe reprezentativen.

36 Svet je v uvodni izjavi 46 izpodbijane uredbe navedel, da je bil namen uporabljene metodologije zagotoviti najvišjo možno reprezentativnost vzorcev ter v največji reprezentativni obseg izvoza, ki ga je bilo mogoče razumno preiskati, vključiti družbe, ki so opravile reprezentativne domače prodaje.

37 Svet je v uvodnih izjavah od 53 do 59 izpodbijane uredbe zavrnil vse očitke, s katerimi se je skušalo omajati reprezentativnost vzorca proizvajalcev Skupnosti, in s tem potrdil presojo Komisije iz začasne uredbe (glej točko 24 zgoraj).

38 Vprašanja, ki se nanašajo na zahtevke več družb za odobritev TGO, o katerih se Komisija ni izrekla, je Svet obravnaval v točkah od 60 do 65 izpodbijane uredbe.

39 Na podlagi navedenih uvodnih izjav to, da Komisija ni odgovorila na vsak pri njej vloženi zahtevek posebej, ne pomeni kršitve osnovne uredbe. Nasprotno, to je v skladu s členom 17 te uredbe. Metoda vzorčenja, ki je določena v tem členu, se uporabi tudi, če veliko število zadevnih družb zahteva, naj se jim odobri TGO ali IO. Zaradi izjemno velikega števila prošenj, ki so jih vložile zadevne družbe, upravni organ ni imel druge možnosti, kot da preuči le tiste, ki so jih vložile družbe iz vzorca, da bi s tem uskladil zahtevo po čimbolj individualizirani preučitvi spisa in spoštovanje obveznih rokov. Zato je bilo treba za vse družbe, ki niso vključene v vzorec, uporabiti povprečno tehtano stopnjo, izračunano za družbe iz vzorca. Iz tega je razvidno, da je treba zavrniti tudi očitke iz upravnega postopka v zvezi z nereprezentativnostjo izračuna dampinga.

40 Te ugotovitve naj bi veljale tudi v zvezi z zahtevki za odobritev IO.

41 Svet je v uvodni izjavi 157 izpodbijane uredbe glede opredelitve industrije Skupnosti poudaril, da noben od pritožnikov ni opustil sodelovanja v preiskavi. Zaradi same narave vzorčenja so bili celotni vprašalniki glede škode poslani le v vzorcu zajetim proizvajalcem Skupnosti (uvodna izjava 158 izpodbijane uredbe).

42 V zvezi z ravnjo začasnih protidampinških ukrepov, ki je potrebna za odpravo škode, se je Svet v uvodni izjavi 292 izpodbijane uredbe oprl na elemente, ki jih je predložila industrija Skupnosti po uvedbi začasnih dajatev in ki so dokazovali, da bi bilo treba

z začasno uredbo določeno 2-odstotno stopnjo dobička (glej točko 26 zgoraj) ponovno preučiti. Na tej podlagi je Svet stopnjo dobička povečal na 6 % prometa industrije Skupnosti in ob tem pojasnil, da je industrija Skupnosti tako stopnjo dobička dosegla pri obutvi, ki ni bila predmet škodljivega dampinga.

Postopek in predlogi strank

43 Tožeče stranke so 28. decembra 2006 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo.

44 Predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta je Komisija vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 26. marca 2007. Komisija je z dopisom z dne 27. avgusta 2007 Splošno sodišče seznanila, da se je odpovedala vložitvi intervencijske vloge, vendar pa se bo udeležila obravnave.

45 CEC je predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 5. aprila 2007.

46 Tožeče stranke so z vlogama, vloženima v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. maja 2007 in 30. maja 2008, prosile, da se na podlagi člena 116(2) Poslovnika Splošnega sodišča določene listine in informacije, ki so vsebovane v njihovih vlogah, izločijo iz spisa, ki bo posredovan CEC. Tožeče stranke so s tem namenom predložile nezaupno različico zadevnih listin.

47 S sklepom z dne 2. avgusta 2007 je predsednik drugega senata Splošnega sodišča ugodil predlogoma za intervencijo, ki sta ju vložili Komisija in CEC.

48 CEC je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 27. avgusta 2007, izjavila, da prošnji tožečih strank za zaupno obravnavo ne ugovarja.

49 CEC je vložila intervencijsko vlogo 19. septembra 2007.

50 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v osmi senat, ki mu je bila zato obravnavana zadeva dodeljena.

51 Splošno sodišče je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek.

52 Stranke so na obravnavi 11. februarja 2009 ustno podale stališča in odgovore na vprašanja Splošnega sodišča.

53 Tožeče stranke so Splošnemu sodišču predlagale, naj:

– razglasi ničnost izpodbijane uredbe v delu, v katerem je naložena protidampinška dajatev za obutev, ki jo proizvajajo tožeče stranke;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

54 Svet je Splošnemu sodišču predlagal, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno ali zavrne kot neutemeljeno;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

55 Komisija je Splošnemu sodišču predlagala, naj tožbo zavrne.

56 CEC je Splošnemu sodišču predlagala, naj:

– tožbo zavrne;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov, nastalih v zvezi z njeno intervencijo.

Pravo

57 V utemeljitev tožbe tožeče stranke navajajo osem tožbenih razlogov, in sicer:

– kršitev členov 2(7)(b) in 9(5) osnovne uredbe ter kršitev načel enakega obravnavanja in varstva legitimnih pričakovanj,

– kršitev členov 2(7)(c) in 18 osnovne uredbe ter kršitev pravice do obrambe,

– očitno napako pri presoji in kršitev člena 5(4) osnovne uredbe,

– očitno napako pri presoji in kršitev členov 1(4), 2 in 3 osnovne uredbe,

– očitno napako pri presoji ter kršitev člena 17 osnovne uredbe in člena 253 ES,

– očitno napako pri presoji ter kršitev člena 3(2) osnovne uredbe in člena 253 ES,

– očitno napako pri presoji in kršitev člena 3(2) osnovne uredbe,

– očitno napako pri presoji in kršitev člena 9(4) osnovne uredbe.

58 Ker se prva dva tožbena razloga nanašata na napake, ki naj bi jih storila Komisija s tem, da je tožečim strankam zavrnila odobritev TGO oziroma IO, ne da bi preučila njihove zahtevke za TGO/IO, bosta obravnavana skupaj.

Prva dva tožbena razloga: kršitev členov 2(7)(b) in (c), 9(5) in 18 osnovne uredbe, kršitev načel enakega obravnavanja in varstva legitimnih pričakovanj ter kršitev pravice do obrambe

Trditve strank

59 Tožeče stranke v okviru prvega tožbenega razloga navajajo, da sta Komisija in Svet s tem, da sta preučila le zahtevke za TGO/OI, ki so jih vložile v vzorcu proizvajalec izvoznikov zajete družbe, kršila člena 2(7) in 9(5) osnovne uredbe.

60 Iz člena 2(7)(b) osnovne uredbe je namreč razvidno, da morajo institucije v zvezi z uvozom iz Kitajske določiti normalno vrednost v skladu z odstavki od 1 do 6 te določbe, pod pogojem, da zadevni proizvajalci vložijo zahtevke formalno pravilno.

Poleg tega je iz člena 9(5), drugi pododstavek, osnovne uredbe razvidno, da se normalna vrednost, če TGO ni odobrena, primerja s cenami, ki jih zadevni izvoznik uporablja pri izvozu (IO), pod pogojem, da ta izvoznik vloži utemeljeno zahtevo, ki dokazuje, da so izpolnjeni pogoji iz te določbe.

61 Iz besedila členov 2(7)(b) in 9(5) osnovne uredbe je razvidno, da se lahko uporabita le na individualni osnovi, saj je treba pri njuni uporabi upoštevati lastnosti vsakega posameznega zadevnega izvoznika.

62 V skladu s členom 2(11) osnovne uredbe obravnavajo določbe o vzorčenju omejeno število vidikov glede izračuna stopnje dampinga oziroma izračuna škode in se ne nanašajo na gospodarske pogoje, v katerih deluje posamezna družba, česar pri vzorčenju ni mogoče upoštevati. Člena 2(7)(b) in 9(5) osnovne uredbe ne bi imela smisla, če bi se institucije z uporabo tehnike vzorčenja izognile obveznostim, ki izhajajo iz teh določb, poleg tega pa so te določbe zapisane v velelnem naklonu in ne podeljujejo diskrecijske pravice. Tako pravo vprašanje ni, ali sta instituciji pri izračunu stopnje dampinga pravilno uporabili člen 17 osnovne uredbe, temveč ali imata pravico uporabiti to določbo, da bi zaobšli zahtevke za TGO/IO, ki so jih vložili subjekti, ki niso zajeti v vzorcu, in s tem nameniti enako obravnavo družbam, katerih prošnjam bi moralo biti ugodeno, kot družbam, katerih prošnjam ne bi smelo biti ugodeno.

63 Instituciji bi morali ob uporabi vzorčenja za družbe, ki niso zajete z vzorcem, ampak katerih zahtevkom za TGO/IO je bilo ugodeno, uporabiti tehtano povprečje stopenj dampinga, določenih za družbe iz vzorca, ki jim je bila odobrena TGO ali glede na primer IO. Sodno prakso Splošnega sodišča je treba razlagati v smislu, da nasprotuje avtomatični zavrnitvi TGO ali IO družbam, ki si to „zaslužijo“.

64 Poleg tega praksa, ki sta jo instituciji predhodno uporabili v drugih dveh zadevah, potrjuje, da je treba vsako prošnjo za TGO/IO preučiti posebej. Instituciji nespoštovanja obveznosti preučitve vsake prošnje TGO/IO ne moreta upravičiti niti z upravnimi zahtevami, saj bi majhno število dodatnih uslužbencev zadostovalo za to preučitev.

65 Poleg tega pristop institucij pomeni kršitev načela enakega obravnavanja, saj enako obravnava, po eni strani, družbe, ki so sodelovale, ki so predložile za vzorčenje potrebne elemente, ki so vložile zahtevke za TGO/IO in ki si „zaslužijo“ podelitev TGO ali IO, ter, po drugi strani, družbe, ki niso predložile teh informacij, ki niso vložile teh zahtevkov oziroma si ne „zaslužijo“ TGO ali IO. To neenako obravnavanje ne more biti objektivno utemeljeno niti s členom 17(3) osnovne uredbe – ki se nanaša le na izračun stopnje dampinga, ne pa tudi na preučitev zahtevkov za TGO/IO – niti z upravnimi zahtevami. V obravnavanem primeru bi morala biti za vse proizvajalce, ki niso zajeti z vzorcem, a si „zaslužijo“, da se jim odobri TGO, določena enaka stopnja dampinga, kot je bila priznana družbi Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co., Ltd (9,7 %), ki je edina z vzorcem zajeta družba, ki ji je bila odobrena TGO.

66 Nepreučitev prošenj za TGO/IO pomeni tudi kršitev načela legitimnih pričakovanj, saj so tožeče stranke na podlagi nekdanje prakse institucij in poziva izvoznikom prek obvestila o začetku, naj v določenem roku vložijo zahtevke za TGO/IO, legitimno pričakovale, da bosta instituciji preučili vsak zahtevek posebej z namenom, da se subjektom določi takšna stopnja dampinga, kot izhaja iz ugotovitev, predstavljenih v točki 63 zgoraj. Drugačna razlaga obvestila o začetku bi pomenila sprejetje teze, da bi Komisija lahko že pred sestavo vzorca od vseh izvoznikov zahtevala, naj usmerijo svojo energijo v predložitev informacij, ki utemeljujejo njihov zahtevek za podelitev TGO/IO, ne da bi jih imela namen preučiti. Poleg tega je besedilo obvestila o začetku enako besedilu obvestila, ki ga je Komisija objavila glede drugih dveh postopkov, v katerih je tudi preučila zahtevke za TGO/IO, ki so jih vložili subjekti, ki z vzorcem niso bili zajeti.

67 Tožeče stranke v okviru drugega tožbenega razloga najprej navajajo člen 2(7)(c) osnovne uredbe, v skladu s katerim je treba vprašanje, ali proizvajalec izpolnjuje zahtevana merila za odobritev TGO, obravnavati v roku treh mesecev od začetka preiskave. Gre za zavezujoč procesni rok, ki bi ga Komisija morala upoštevati. Vendar je Komisija s tem, da v zvezi s tem ni sprejela odločbe v navedenem roku, kršila zgoraj navedeno določbo.

68 Dalje tožeče stranke navajajo kršitev člena 18(3) in (4) osnovne uredbe, na podlagi katerega institucije ne smejo prezreti informacij, ki so jih predložile zadevne stranke, tudi če te informacije niso v vsem najboljše, in morajo stranke, katerih informacije so zavržene, na to opozoriti ter jim dati možnost, da predložijo dodatno obrazložitev. Te določbe, ki se uporabijo v primerih, ko je Komisija pozvana, naj se izreče o zahtevkih za TGO/IO, pomenijo, da je bila ta institucija dolžna o tem obvestiti tožeče stranke in svojo odločitev obrazložiti. Vendar je Komisija odgovorila na pripombe tožečih strank šele v dokumentu o dokončnem razkritju s tem, da je opozorila na izjemno veliko število vloženih zahtevkov za TGO/IO. Ker pa je Komisija število zahtevkov za TGO/IO poznala že pred koncem julija 2005, je nič ni oviralo, da je tožeče stranke o tem, da se njihovi zahtevki ne bodo preučili, obvestila takoj po preteku roka treh mesecev, določenega v členu 2(7)(c) osnovne uredbe, oziroma najkasneje v roku, določenem v začasni uredbi. Tako so institucije neupravičeno zavrnile informacije, ki so jih predložile tožeče stranke, in s tem kršile člen 18(3) in (4) osnovne uredbe.

69 Poleg tega, čeprav je res, da so bili subjekti, ki so želeli, da se jim v skladu s členom 17(3) osnovne uredbe določi individualna stopnja dampinga, z obvestilom o začetku obveščeni o tem, da ni nujno, da bo njihovim zahtevkom ugodeno, pa to obvestilo ni vsebovalo pojasnila, da si Komisija pridržuje pravico, da v nasprotju z dotedanjo prakso ne odgovori na zahtevke za TGO/IO.

70 Komisija je s tem, da v dokumentu o začasnem razkritju ni navedla, da se zahtevki tožečih strank za TGO/IO ne bodo preučili, medtem ko so v vzorcu zajeti proizvajalci prejeli obvestilo o njihovih prošnjah, kršila tudi pravico tožečih strank do obrambe. Tožeče stranke so namreč odgovor prejele šele v dokumentu o dokončnem razkritju.

71 Svet ob podpori Komisije in CEC izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

72 Prvič, opozoriti je treba, da je v skladu z besedilom člena 17(1) in (3) osnovne uredbe uporaba vzorčenja kot tehnike, s katero se lahko upošteva veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, omejitev preiskave. Tako presojo potrjuje člen 9(6) osnovne uredbe, v skladu s katerim proizvajalci, ki niso zajeti z vzorcem, niso vključeni v preiskavo.

73 Osnovna uredba vendarle določa, da morata instituciji, če se ta omejitev izvede, izpolniti dve obveznosti. Najprej mora biti izbrani vzorec reprezentativen v smislu člena 17(1) in (2) osnovne uredbe. Nato člen 9(6) osnovne uredbe določa, da stopnja dampinga, določena za proizvajalce, ki niso zajeti z vzorcem, ne sme presegati tehtanega povprečja stopenj dampinga, določenega za stranke iz vzorca.

74 Drugič, zadnjenavedena določba v povezavi s členom 17(3) osnovne uredbe, na katerega napotuje, daje vsakemu proizvajalcu, ki ni zajet z vzorcem, možnost, da zahteva

izračun individualne stopnje dampinga, če predloži vse potrebne podatke v za to določenih rokih in če to ne pomeni prevelike obremenitve za Komisijo niti ne onemogoči pravočasnega konca preiskave.

75 Tretjič, člen 2(7)(b) osnovne uredbe določa, da se normalna vrednost določi v skladu z odstavki od 1 do 6 iste določbe, če se na podlagi zahtevkov enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, pokaže, da so izpolnjeni pogoji iz točke (c) istega odstavka.

76 Kot trdi Svet, lahko proizvajalci, ki niso zajeti z vzorcem, le na podlagi člena 17(3) osnovne uredbe zahtevajo izračun individualne stopnje dampinga, ki je pogojen z odobritvijo zahtevka za TGO/IO, če gre za države, na katere se nanaša člen 2(7)(b) te uredbe. Vendar daje člen 17(3) osnovne uredbe Komisiji diskrecijsko pravico, da presodi, ali bi ob upoštevanju števila zahtevkov za TGO/IO njihova preučitev pomenila preveliko obremenitev in bi onemogočila pravočasen konec preiskave.

77 Iz navedenih preudarkov je razvidno, najprej, da ob uporabi tehnike vzorčenja osnovna uredba gospodarskim subjektom, ki niso zajeti z vzorcem, ne daje nepogojne pravice do izračuna individualne stopnje dampinga. Odobritev takega zahtevka je namreč odvisna od odločitve Komisije o uporabi člena 17(3) osnovne uredbe.

78 Dalje, ker je odobritev TGO/IO v skladu s členom 2(7)(b) osnovne uredbe namenjena le določitvi metode izračuna normalne vrednosti za izračun individualnih stopenj dampinga, Komisiji ni treba preučiti zahtevkov za TGO/IO, ki so jih vložili gospodarski subjekti, ki niso bili zajeti z vzorcem, če je v okviru uporabe člena 17(3) osnovne

uredbe odločila, da bi izračun takih stopenj pomenil preveliko obremenitev in bi onemogočil pravočasen konec preiskave.

79 Nazadnje, v obravnavanem primeru ni sporno, da bi izračun individualnih stopenj dampinga za vse gospodarske subjekte, ki niso zajeti z vzorcem in ki so glede tega vložili zahtevke, pomenil preveliko obremenitev za institucije in bi onemogočil pravočasen konec preiskave.

80 Zato je treba zavrniti trditve tožečih strank, da mora Komisija na podlagi člena 2(7) (b) in (c) osnovne uredbe preučiti zahtevke za TGO/IO, ki so jih vložili gospodarski subjekti, ki niso bili zajeti z vzorcem, tudi če se za njih ne bo uporabila individualna stopnja dampinga. V zvezi s tem je treba dodati, da sodna praksa, ki jo navajajo tožeče stranke, v skladu s katero Komisija odloči o odobritvi TGO ali IO na podlagi preučitve vsakega zahtevka, ki ji je predložen, ne pomeni, da mora ta institucija preučiti vsak zahtevek, tudi če ne namerava izračunati individualnih stopenj dampinga v skladu s členom 17(3) osnovne uredbe.

81 Isto velja za trditev tožečih strank, ki temelji na kršitvi načela enakega obravnavanja družb iz vzorca in družb, ki v njem niso bile zajete (glej točko 65 zgoraj). Ti dve skupini družb sta namreč v različnih položajih, ker mora za prve Komisija obvezno izračunati individualno stopnjo dampinga, kar je pogojeno s preučitvijo in odobritvijo zahtevka za TGO/IO, medtem ko ji za druge te stopnje ni treba določiti. Zato upoštevanje načela enakega obravnavanja, ki prepoveduje različno obravnavanje primerljivih položajev in enako obravnavanje različnih položajev, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno, ne zahteva enakega obravnavanja teh dveh skupin družb.

82 V zvezi s trditvijo o kršitvi načela enakega obravnavanja glede družb, ki niso bile zajete z vzorcem, v obravnavanem primeru v nasprotju z mnenjem tožečih strank ni

mogoče šteti, da to načelo Komisiji nalaga, naj se izreče o vseh zahtevkih za TGO/IO, ki so ji bili predloženi, tako da bi se lahko za proizvajalce ali izvoznike, ki niso bili zajeti z vzorcem, ampak bi se jim odobrila TGO ali IO, uporabila povprečna stopnja dampinga družb iz vzorca, ki jim je bila odobrena TGO ali IO.

83 Kot je bilo namreč navedeno v točkah od 76 do 80 zgoraj, če je število zahtevkov za TGO/IO tolikšno, da bi njihova preučitev institucijama onemogočila pravočasen konec preiskave, se jima v skladu s členom 17(3) osnovne uredbe ni treba izreči o vseh teh zahtevkih, tudi če je namen tega le razlikovanje družb, ki niso zajete z vzorcem, na tiste, ki bi jim bilo mogoče odobriti TGO ali IO, in tiste, ki jim tega ne bi bilo mogoče, da bi se zanje uporabila povprečna stopnja dampinga družb iz vzorca, ki jim je odobrena TGO ali IO, ne da bi se izračunala individualna stopnja dampinga.

84 V obravnavanem primeru so kitajski proizvajalci izvozniki pri Komisiji vložili 141 zahtevkov za TGO/IO, tako da je Komisija, tudi če bi jih bilo mogoče preučiti le na podlagi dokumentov, ne da bi bilo treba preveriti te podatke na preveritvenih obiskih v prostorih zadevnih proizvajalcev ali izvoznikov, pravilno menila, da je število zahtevkov očitno preveliko, da bi jih lahko preučila, ne da bi ogrozila pravočasen konec preiskave.

85 Zato je ob upoštevanju izjemno velikega števila zahtevkov za TGO/IO, ki so bili v obravnavanem primeru predloženi Komisiji, treba ugotoviti, da Komisija s tem, da se ni izrekla o vseh zahtevkih za TGO/IO, ki so jih vložile družbe, ki niso zajete z vzorcem, ni presegla svoje diskrecijske pravice, določene v členu 17(3) osnovne uredbe, saj je različno obravnavanje, ki ga navajajo tožeče stranke, sestavni del tehnike vzorčenja, ki jo določa člen 17 osnovne uredbe.

86 Čeprav je bila Komisija upravičena ravnati tako, kot so tožeče stranke opisale v točki 63 zgoraj, pa je k temu ne zavezujeta niti osnovna uredba niti načelo enakega obravnavanja.

87 Isti preudarki veljajo glede preučitve zahtevkov za IO, ki so jih vložile družbe, ki niso bile zajete z vzorcem.

88 V zvezi z domnevno kršitvijo načela varstva legitimnih pričakovanj je treba navesti, da se lahko v skladu s stalno sodno prakso nanj sklicuje vsaka zadevna oseba, pri kateri je institucija Skupnosti ustvarila utemeljena pričakovanja. Poleg tega se na kršitev tega načela ne more sklicevati nihče, ki mu uprava ni dala natančnih zagotovil (sodba Sodišča z dne 22. junija 2006 v združenih zadevah Belgija in Forum 187 proti Komisiji, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., str. I-5479, točka 147).

89 Iz točke 5.1(a)(i), četrta alinea, obvestila o začetku postopka in zlasti iz prve opombe k tej točki pa je razvidno, da je Komisija obvestila zadevne gospodarske subjekte o možnosti uporabe tehnike vzorčenja v skladu s členom 17 osnovne uredbe in da je mogoče v tem primeru zahtevati izračun individualnih stopenj za družbe, ki niso zajete z vzorcem, na podlagi člena 17(3) osnovne uredbe. Ta podatek se je ponovil v točki 5.1(b) obvestila o začetku postopka. Tako dejstvo, da so bili zadevni gospodarski subjekti pozvani k vložitvi zahtevka za TGO/IO, ni natančno, brezpogojno in skladno zagotovilo, da bo ta zahtevek preučen.

90 V tem okviru je treba tudi priznati, da neukrepanje Komisije v daljšem obdobju ne pomeni zagotovila, ki bi pri tožečih strankah lahko ustvarilo legitimno pričakovanje. To neukrepanje namreč ne vpliva na jasno besedilo obvestila o začetku postopka.

91 V zvezi z očitkom, da sta instituciji prekinili prakso prejšnjih preiskav, je treba opozoriti, da Komisija ni prekoračila diskrecijske pravice, ki jo ima na podlagi člena 17(3) osnovne uredbe, ko je menila, da bi ji preučitev vseh zahtevkov za TGO/IO, ki so jih vložili kitajski proizvajalci izvozniki, ki niso zajeti z vzorcem, onemogočila konec preiskave v rokih, določenih z osnovno uredbo (glej točko 84 zgoraj). Ustaljena sodna praksa je, da če imajo institucije diskrecijsko pravico pri izbiri sredstev, potrebnih za uresničitev svoje politike, gospodarski subjekti ne morejo legitimno pričakovati, da se bo obdržalo prvotno izbrano sredstvo, ki ga lahko te institucije spremenijo v okviru izvajanja svoje pristojnosti (sodbi Sodišča z dne 7. maja 1987 v zadevi Nippon Seiko proti Svetu, 258/84, Recueil, str. 1923, točka 34, in z dne 10. marca 1992 v zadevi Canon proti Svetu, C-171/87, Recueil, str. I-1237, točka 41).

92 Ker glede na zgoraj navedeno Komisija s tem, da ni preučila zahtevkov tožečih strank za TGO/IO, ni storila napake, se tožeče stranke ne morejo utemeljeno sklicevati na prekoračitev trimesečnega roka, ki ga določa člen 2(7)(c) osnovne uredbe (glej točki 3 in 67 zgoraj), ker se ta rok nanaša na primere, ko je Komisija dolžna preučiti navedene zahtevke.

93 V zvezi s trditvijo, ki se nanaša na kršitev člena 18(3) in (4) osnovne uredbe, je treba ugotoviti, da ta določba, kot to navaja Svet, institucijama ne nalaga dolžnosti, da preučita zahtevke za TGO/IO, ki so jih vložile družbe, ki niso zajete z vzorcem. Tako člena 18 osnovne uredbe ni mogoče razlagati tako, kot so predlagale tožeče stranke, saj je imela Komisija glede na zgoraj navedene ugotovitve pravico, da ne preuči zahtevkov za TGO/IO, ki so jih vložile družbe, ki niso zajete z vzorcem, in da se torej o njih ne izreče.

94 Nazadnje, v zvezi z zatrjevano kršitvijo pravic do obrambe tožečih strank je treba spomniti, da mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso na podlagi načela spoštovanja pravice do obrambe podjetjem, ki jih zadeva postopek preiskave, ki mu sledi sprejetje protidampinške uredbe, med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoja stališča o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter

o dokaznih elementih, ki jih Komisija navaja v podporo svoji trditvi o obstoju dampinga in škode, ki naj bi s tem nastala (sodbi Sodišča z dne 27. junija 1991 v zadevi Al-Jubail Fertilizer proti Svetu, C-49/88, Recueil, str. I-3187, točka 17, in z dne 3. oktobra 2000 v zadevi Industrie des poudres sphériques proti Svetu, C-458/98 P, Recueil, str. I-8147, točka 99; sodbi Splošnega sodišča z dne 19. novembra 1998 v zadevi Champion Stationery in drugi proti Svetu, T-147/97, Recueil, str. II-4137, točka 55, in z dne 21. novembra 2002 v zadevi Kundan in Tata proti Svetu, T-88/98, Recueil, str. II-4897, točka 132).

95 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je Komisija, kot je razvidno iz uvodnih izjav 62, 64, 135 in 143 začasne uredbe, navedla, da bo vsaka protidampinška dajatev, ki se nanaša na proizvajalce, ki niso zajeti z vzorcem, izračunana v skladu z določbami člena 9(6) osnovne uredbe in da je bila stopnja dampinga teh proizvajalcev določena na podlagi tehtanega povprečja stopenj dampinga družb iz vzorca.

96 Komisija je torej v začasni uredbi predstavila svoje stališče glede metode izračuna stopnje dampinga gospodariskih subjektov, ki niso bili zajeti z vzorcem, v skladu s katero se uporabi povprečna stopnja dampinga družb iz vzorca. V skladu s to metodo zahtevki za TGO/IO, ki so jih predložili ti gospodarski subjekti, niso bili preučeni, saj v zadevnem postopku taka preučitev ne bi bila smotrna.

97 Iz tega je razvidno, da so imele tožeče stranke od takrat, ko jim je bila sporočena začasna uredba in dokument o začasnem razkritju, možnost sporočiti svoja stališča o metodi, ki jo je Komisija uporabila za izračun njihove stopnje dampinga, tako da njihove pravice do obrambe niso bile kršene.

98 Iz navedenega je razvidno, da je treba prva dva tožbena razloga zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 5(4) osnovne uredbe, ker Komisija ni dokazala, da industrija Skupnosti podpira pritožbo

Trditve strank

99 Tožeče stranke navajajo, da sta instituciji Skupnosti storili napako glede opredelitve industrije Skupnosti, ki podpira pritožbo, na podlagi katere je bil sprožen obravnavani protidampinški postopek. Uprava Skupnosti je v preteklosti sprejela stališče, da se lahko kot proizvajalce, ki so podprli pritožbo, šteje le proizvajalce Skupnosti, ki v postopku sodelujejo tako, da so udeleženi v vzorčenju, ali tako, da posredujejo koristne informacije.

100 V obravnavanem primeru je bilo le deset zahtevkov proizvajalcev Skupnosti za udeležbo v vzorcu takih, ki so jih vložili subjekti, ki so bili na koncu zajeti z vzorcem. Torej je med 814 družbami pritožnicami le deset družb predložilo pomembne informacije in bi jih zato bilo mogoče šteti za družbe, ki so sodelovale v preiskavi. Zato bi bilo treba pri opredelitvi industrije Skupnosti upoštevati le te družbe. Vendar te družbe predstavljajo le 4,2 % proizvodnje Skupnosti, torej prag 25 %, ki je določen v členu 5(4) osnovne uredbe, ni bil dosežen.

101 Informacije, ki jih je Svet v zvezi z metodo preverjanja stopnje podpore industrije Skupnosti pritožbi predložil v odgovoru na tožbo, tožečim strankam v upravnem postopku niso bile posredovane. Ker v izpodbijani uredbi ni pojasnjeno, kako sta instituciji Skupnosti izmerili stopnjo podpore industrije Skupnosti pritožbi, je obrazložitev pomanjkljiva. Neobstoj teh informacij pomeni tudi kršitev pravice do obrambe. Poleg tega je Komisija s tem, da je zbirala podatke o podpori industrije Skupnosti pritožbi, preden je z objavo obvestila o začetku postopka začela preiskavo,

kršila člena 6(1) in 17 osnovne uredbe. Vsekakor bi to, tudi če bi se preiskava lahko veljavno začela že pred objavo obvestila o začetku postopka, pomenilo, da je bila izpodbijana uredba sprejeta po poteku petnajstmesečnega roka, ki ga za zaključek preiskave določa člen 6(9) osnovne uredbe. Nazadnje tožeče stranke navajajo, da Komisija s tem, da je preverila, ali pritožbo podpira industrija Skupnosti, preden je začela preiskavo, ni z vso skrbnostjo preverila, ali proizvajalci Skupnosti, ki podpirajo pritožbo, predstavljajo 25 % celotne proizvodnje podobnega izdelka industrije Skupnosti v skladu s členom 5(4) osnovne uredbe. Podpora pritožbi v smislu člena 5(4) osnovne uredbe namreč pomeni, da se je tisti, ki se je zanjo izrekel, zavedal obveznosti, ki nastanejo na podlagi njegove udeležbe v vzorcu proizvajalcev Skupnosti, kot je obveznost odgovoriti na vprašalnik o škodi, in da se je s tem strinjal, da se lahko pri njemu opravi preveritveni obisk. Izjava, ki je bila podana pred začetkom preiskave, pa ne pomeni, da je bila izrečena podpora v smislu člena 5(4) osnovne uredbe.

102 Svet ob podpori Komisije in CEC izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

103 Kot je razvidno iz člena 5(1) in (4) osnovne uredbe, se protidampinška preiskava veljavno začne na podlagi pritožbe, ki jo je vložila industrija Skupnosti, ali na podlagi pritožbe, ki je bila vložena v njenem imenu, razen če gre za primer iz odstavka 6 tega člena. Šteje se, da je pritožbo vložila industrija Skupnosti ali da je bila prošnja vložena v njenem imenu, če jo podpirajo tisti proizvajalci v Skupnosti, katerih skupna proizvodnja predstavlja več kot 50 % celotne proizvodnje podobnega izdelka v tistem delu industrije Skupnosti, ki izraža bodisi podporo bodisi nasprotovanje pritožbi. Poleg tega morajo proizvajalci, ki izrecno podpirajo pritožbo, predstavljati vsaj 25 % celotne proizvodnje podobnega izdelka industrije Skupnosti.

104 V zvezi s pojmom „podpora“ je treba opozoriti, da mora na podlagi člena 5(2) osnovne uredbe pritožba vsebovati dokaze o dampingu in škodi ter o vzročni zvezi med njima. Pritožba mora v zvezi s tem vsebovati informacije, ki so pritožniku dostopne pod razumnimi pogoji.

105 Podpora pritožbi, ki jo je vložila industrija Skupnosti ali je bila vložena v njenem imenu, torej za pritožnika ali pritožnike oziroma za osebe, v imenu katerih je bila vložena, pomeni, prvič, da posredujejo podatke, ki jih zahteva Komisija, da preveri, ali so pogoji, ki so potrebni za naložitev protidampinške dajatve, izpolnjeni in, drugič, da se strinjajo, da Komisija lahko opravi vsakršen nadzor za preveritev, ali predloženi podatki ustrezajo dejanskemu položaju. Ker strank k preiskavi ni možno prisiliti, so njihovi odgovori na vprašalnike, navedene v členu 6(2) osnovne uredbe, in naknadno preverjanje na kraju samem, ki ga lahko opravi Komisija v skladu s členom 16 iste uredbe, bistveni za izvedbo protidampinškega postopka (sodba Splošnega sodišča z dne 13. julija 2006 v zadevi Shandong Reipu Biochemicals proti Svetu, T-413/03, ZOdl., str. II-2243, točka 65).

106 Zato Komisija ravna pravilno, kadar pri preverjanju, ali podpora pritožbi dosega v členu 5(4) osnovne uredbe določeno raven, ne upošteva proizvajalcev, ki v podporo pritožbi, ki so jo vložili ali je bila vložena v njihovem imenu, niso pripravljeni predložiti podatkov ali ne morejo omogočiti preverjanja utemeljenosti take pritožbe. Zato je treba proizvajalca Skupnosti, ki izjavi, da ne dovoli preverjanja podatkov, ki jih je predložil v podporo pritožbi, ki jo je vložil ali je bila vložena v njegovem imenu, prvič, šteti za proizvajalca, ki odreka sodelovanje v smislu člena 18(1) osnovne uredbe, in, drugič, izključiti iz skupine proizvajalcev, ki izrekajo podporo pritožbi v smislu členov 4(1) in 5(4) osnovne uredbe.

107 Tak pristop je v skladu s členom 6(8) osnovne uredbe, na podlagi katerega je treba – razen ob nesodelovanju – v največji možni meri preveriti resničnost informacij, ki jih predložijo zainteresirane stranke in na katerih temeljijo ugotovitve.

108 Tako je treba – kot je navedel Svet v uvodni izjavi 156 izpodbijane uredbe – proizvajalce Skupnosti, ki vložijo pritožbo, niso pa sodelovali pri preiskavi, izključiti iz opredelitve industrije Skupnosti. Kot je navedel Svet v odgovoru na tožbo, Komisija torej v večini primerov, ko uporabi tehniko vzorčenja, pošlje vsakemu poznanemu proizvajalcu vprašalnik, s katerim ga zaprosi, naj predloži podatke o svoji proizvodnji in prodaji, ter ga vpraša, ali bi bil pripravljen izpolniti vprašalnik o škodi in ali se strinja, da se pri njem opravi preveritveni obisk, če bo vključen v vzorec. Le za proizvajalce, ki pritrdilno odgovorijo na zadnji dve vprašanji, se lahko šteje, da sodelujejo v preiskavi in se jih zato lahko vključi v vzorec. Nasprotno pa proizvajalca, ki izjavi, da ni pripravljen sodelovati v vzorcu, ni mogoče šteti za sodelujočega v preiskavi, saj to pomeni, da ni pripravljen izpolniti vprašalnika o škodi in da se ne strinja s preverjanjem njegovih odgovorov. Ti ukrepi se namreč nanašajo le na družbe, ki so zajete v vzorcu.

109 Svet navaja, da je Komisija v obravnavanem primeru zaradi izjemno velikega števila proizvajalcev Skupnosti uporabila drugačen, a veljaven postopek. Namesto da bi poslala vprašalnik za vzorčenje vsakemu posameznemu proizvajalcu, je Komisija najprej uporabila podatke o proizvodnji Skupnosti iz pritožbe in nato pri vsakem od 814 proizvajalcev, ki jih zastopa CEC, zbrala elemente v zvezi s podporo pritožbi.

110 Poleg tega sta Svet in Komisija na obravnavi navedla, da dokument z naslovom „Informacije o protidampinški pritožbi v zvezi z uvozom […] iz […]“, ki je bil priložen odgovoru na tožbo, ni tisti, ki je bil dejansko poslan proizvajalcem Skupnosti, in da je Svet ta dokument predložil po pomoti. Komisija je predložila drug dokument, ki naj bi bil poslan proizvajalcem Skupnosti za preveritev, ali podpirajo pritožbo. Drugače kot dokument, ki je bil predložen kot priloga k odgovoru na tožbo, se naslov tega dokumenta (Verjetni začetek protidampinške preiskave uvoza obutve z zgornjim delom iz usnja, s poreklom iz Kitajske in Vietnama) izrecno nanaša na zadevno preiskavo, tako da je mogoče ugotoviti, da je v resnici ta dokument tisti, ki ga je Komisija poslala

proizvajalcem Skupnosti. S tem dokumentom je Komisija prosila vsakega proizvajalca Skupnosti, ki je bil njegov naslovnik, naj navede, ali podpira pritožbo, ali ji nasprotuje oziroma ali se o tem ne želi izreči, ali proizvaja in prodaja zadevni proizvod na trgu Skupnosti in v kakšnih količinah, ali je povezan s kitajskimi ali vietnamskimi proizvajalci ali izvozniki zadevnega proizvoda in ali je prodajal zadevni proizvod, ki je bil uvožen iz ciljnih tretjih držav.

111 V preambuli tega dokumenta je bilo navedeno, da se vsi številčni podatki obravnavajo kot zaupni in da jih Komisija lahko preverja. Na podlagi tega je vsak proizvajalec Skupnosti, ki je bil naslovnik tega dokumenta, vedel, da lahko Komisija preverja tudi vse poslane ji informacije, tudi tiste, ki so ji poslane na podlagi vprašalnika o škodi. Poleg tega je bilo v tem dokumentu navedeno, da je pravna podlaga za zbiranje teh informacij člen 5(4) osnovne uredbe. Iz seznama prilog, ki je na zadnji strani zadevnega dokumenta, je razvidno, da sta bila člena 4 in 5 osnovne uredbe priložena temu dokumentu. Proizvajalci Skupnosti so bili na podlagi napotila na člen 5 osnovne uredbe in na podlagi vključitve tega člena med priloge zadevnega dokumenta obveščeni o tem, da mora pritožba vsebovati vrsto dokazov o obstoju dampinga, škode in vzročne zveze med njima ter zlasti informacije o cenah.

112 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da je izjava proizvajalcev Skupnosti, da podpirajo pritožbo, zadoščala za ugotovitev obstoja podpore pritožbi v smislu člena 5(4) osnovne uredbe.

113 V zvezi z očitki, da je Komisija kršila člena 6(1) in 17 osnovne uredbe, ker je upoštevala podatke o proizvodnji Skupnosti, o procesnem upravičenju pritožnikov in

o škodi, ki so bili predloženi pred začetkom preiskave, je treba ugotoviti, da teh očitkov ni mogoče sprejeti.

114 Prvič, spomniti je namreč treba, da člen 5(2) osnovne uredbe določa, da mora pritožba, ki se po definiciji vloži pred začetkom preiskave, vsebovati vrsto dokazov o obstoju dampinga, škode in vzročne zveze med njima. Poleg tega člen 5(3) osnovne uredbe določa, določa, da Komisija, kolikor je to le mogoče, razišče točnost in primernost v pritožbi dostavljenih dokazov, da ugotovi, ali so dokazi, ki opravičujejo začetek preiskave, zadostni. Vendar – kot navaja Svet – nič ne preprečuje Komisiji, da v okviru preiskave upošteva podatke, ki so po naravi stvari zbrani pred začetkom preiskave.

115 Drugič, opozoriti je treba, da mora Komisija preveriti procesno upravičenje pritožnikov pred začetkom preiskave.

116 Nazadnje, v zvezi z očitkom, da je bila storjena kršitev člena 6(9) osnovne uredbe, ker je bila izpodbijana uredba sprejeta po poteku petnajstmesečnega roka, ki ga določa ta določba, je treba opozoriti, da začne petnajstmesečni rok za uvedbo dokončnih dajatev na podlagi te določbe teči z dnem začetka preiskave.

117 Vendar je treba pojasniti, da čeprav začne petnajstmesečni rok za uvedbo dokončnih dajatev, ki ga določa osnovna uredba, teči od trenutka, ko Komisija začne preiskavo, se preiskava začne šele po tem, ko Komisija ugotovi, da so izpolnjeni pogoji glede vsebine pritožbe in procesne upravičenosti pritožnika ali pritožnikov, kot je razvidno iz točk od 114 do 116 zgoraj.

118 Očitke tožečih strank v zvezi s tem je torej treba zavrniti, saj je bila izpodbijana uredba sprejeta pred potekom petnajstmesečnega roka, ki ga določa osnovna uredba.

119 V zvezi z očitki, ki se nanašajo na kršitev pravice tožečih strank do obrambe, je treba opozoriti, da je Komisija v zapisu z dne 6. julija 2005, ki je del spisa, ocenila obseg proizvodnje Skupnosti na približno 425 milijonov parov obutve v letu 2004 in na približno 92 milijonov parov obutve v prvem četrtletju 2005. Poleg tega je iz tega zapisa razvidno, da so družbe, v imenu katerih je bila vložena pritožba, proizvedle približno 190 milijonov parov obutve v letu 2004 in približno 44 milijonov parov obutve v prvem četrtletju 2005, tako da so predstavljale 44 % industrije Skupnosti v letu 2004 in več kot 47 % te industrije v prvem četrtletju 2005. Poleg tega je še drugih 36 proizvajalcev podprlo pritožbo, kar reprezentativnost še poveča na več kot 45 % v letu 2004 in na več kot 48 % v prvem četrtletju 2005. Ti podatki izhajajo iz pritožbe ter navedb proizvajalcev Skupnosti in združenj, v katera so ti proizvajalci vključeni. Nazadnje, iz zadevnega zapisa je razvidno, da pritožbi ni nihče nasprotoval, in ta zapis v prilogi vsebuje številčne podatke o celotni proizvodnji šestih (neimenovanih) držav članic v letu 2004 in v prvem četrtletju 2005.

120 V nasprotju s trditvami tožečih strank je na podlagi navedenega treba ugotoviti, da je Komisija pojasnila, na čem temelji njena presoja glede procesne upravičenosti družb, v imenu katerih je bila vložena pritožba. Tako sta instituciji spoštovali pravico tožečih strank do obrambe.

121 Iz istih razlogov je treba ugotoviti, da sta instuciji izpolnili dolžnost pravno zadostne obrazložitve svojih aktov.

122 Iz navedenega je razvidno, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev členov 1(4), 2 in 3 osnovne uredbe

Trditve strank

123 Tožeče stranke najprej institucijama očitajo, da sta zadevni proizvod opredelili preširoko, ker sta vanj vključili proizvode, ki so glede na lastnosti, videz, dojemanje potrošnikov, stil, njihovo uporabo in prodajne poti bistveno različni.

124 Tožeče stranke dalje navajajo, da so institucije tudi s tem, da so v preiskavo vključile obutev s patentirano tehnologijo (glej točko 34 zgoraj), opredelile zadevni proizvod preširoko, zato so prišle do napačnih ugotovitev. Fizične in tehnične lastnosti te obutve so namreč drugačne, kot jih ima preostala obutev, ker vsebujejo „patentiran sistem za absorbcijo udarcev“, srednji podplat „blazinica“ in „patentiran sistem super flex“. Poleg tega je ta obutev drugačna glede na postopek njihove proizvodnje, saj so potrebne ločene proizvodne linije in posebni stroji. Poleg tega v zvezi s končno uporabo navedene obutve tožeče stranke menijo, da je ta namenjena „tržnim nišam“, ker spada v sektor ortopedske obutve in ker so njena ciljna skupina ženske z zdravstvenimi težavami. Ta obutev se torej prodaja v specializiranih trgovinah. Tožeče stranke nazadnje opozarjajo, da se v Skupnosti tovrstna obutev ne proizvaja.

125 Ker sta instituciji opravili „napačno razvrstitev“, je prišlo do primerjanja obutve, ki je proizvedena iz usnja povsem različnih kakovosti. To pa ni smiselno.

126 Trije dokumenti, ki jih je Footwear Association of Importers and Retail chains (Združenje uvoznikov in maloprodajnih trgovskih verig obutve) vložila v upravnem postopku, vsebujejo primere in informacije glede tega.

127 S tem sta instituciji kršili člen 1(4) osnovne uredbe, v skladu s katerim izraz „podoben izdelek“ pomeni izdelek, ki je popolnoma enak obravnavanemu izdelku. Taka kršitev povzroča dvom o veljavnosti ugotovitev celotne preiskave.

128 Svet ob podpori Komisije in CEC izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

129 Opozoriti je treba, da tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga navajajo dva očitka. Prvi se nanaša na opredelitev zadevnega proizvoda v uvodnih izjavah 38 in 39 začasne uredbe (glej točko 18 zgoraj), ki je potrjena v uvodni izjavi 39 izpodbijane uredbe. Drugi se nanaša na vključitev obutve s patentirano tehnologijo v preiskavo.

130 Tožeče stranke v zvezi s prvim očitkom na splošno trdijo, da zadevni proizvod, kot je opredeljen v začasni in izpodbijani uredbi, vključuje proizvode, ki so glede na lastnosti, izgled, dojemanje potrošnikov, stil, uporabo in prodajne poti bistveno različni.

Tožeče stranke v ponazoritev navedenega navajajo mestno obutev in pohodne čevlje, ki se bistveno razlikujejo glede na lastnosti in način njihove uporabe ter s tem glede na to, kako jih dojemajo potrošniki.

131 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je namen opredelitve zadevnega proizvoda v okviru protidampinške preiskave olajšati pripravo seznama proizvodov, za katere bodo v konkretnem primeru uvedene protidampinške dajatve. Pri tem lahko instituciji upoštevata več dejavnikov, kot so: fizične, tehnične in kemične lastnosti proizvodov, njihova uporaba, njihova medsebojna zamenljivost, kako jih dojemajo potrošniki, prodajne poti, postopek proizvodnje, stroški proizvodnje, kakovost itd.

132 Tako mora trditev, da je treba neki proizvod izključiti iz opredelitve zadevnega proizvoda, temeljiti bodisi na argumentih, ki dokazujejo, bodisi da sta instituciji zagrešili napako pri presoji dejavnikov, za katere sta menili, da so upoštevni, bodisi da bi bilo treba ta proizvod na podlagi uporabe drugih, bolj upoštevnih dejavnikov izključiti iz opredelitve zadevnega proizvoda.

133 Instituciji sta se v obravnavanem primeru oprli na bistvene značilnosti proizvoda, njegovo glavno uporabo in na to, kako ga dojemajo potrošniki. Tožeče stranke le na splošno izjavljajo, da zadevni proizvod vključuje različne vrste obutve, in ob tem kot primer navajajo mestno obutev in pohodne čevlje. Vendar so te trditve – kot je bilo pojasnjeno v prejšnji točki – lahko učinkovite le, če se nanašajo na eno ali več vrst posebne obutve, ki bi morala biti izključena iz opredelitve zadevnega proizvoda. Iz tega je razvidno, da se argumentacija tožečih strank lahko v najboljšem primeru nanaša na izključitev pohodnih čevljev iz opredelitve zadevnega proizvoda. Vendar je v obravnavanem primeru pomembno to, da ima obutev z zgornjim delom iz usnja, ki je predmet obravnavanega postopka, enake bistvene fizične značilnosti in enako

uporabo ter da so si različne vrste obutve konkurenčne, še posebej obutev sorodne vrste. Zato presoja institucij, ki sta pohodne čevlje vključili v opredelitev zadevnega proizvoda, ni bila napačna.

134 V zvezi s trditvami, navedenimi v okviru pripomb, ki jih je v upravnem postopku predložilo Footwear Association of Importers and Retail chains in vsebujejo „informacije glede tega“ o tem tožbenem razlogu (glej točko 126 zgoraj), je treba ugotoviti, da se – če se splošne trditve o opredelitvi zadevnega proizvoda pusti ob strani – nanašajo na merila, ki so bila uporabljena za to, da različne vrste obutve, na katere se nanaša opredelitev zadevnega proizvoda, razvrsti pod kontrolne številke proizvodov. Tako se te trditve ne nanašajo na vprašanje, ali morajo biti nekatere vrste obutve z zgornjim delom iz usnja vključene v zadevni proizvod, temveč na merila, ki bi jih bilo treba uporabiti pri razvrstitvi v zadevni proizvod vključenih proizvodov. Zato te trditve v okviru presoje tega tožbenega razloga niso učinkovite. Iz istih razlogov je treba trditve, ki so bile predstavljene v repliki in s katerimi se želi izpodbijati presoja institucij glede razvrstitve vrst obutve, ki so vključene v zadevni proizvod (glej točko 125 zgoraj), tudi zavrniti kot neučinkovite.

135 V zvezi s trditvami, ki se nanašajo na obstoj ločenih proizvodnih linij za proizvodnjo obutve s patentirano tehnologijo, na neobstoj proizvodnje tovrstne obutve v Skupnosti in na obstoj patenta, je treba ugotoviti, da niso odločilne. Postopek proizvodnje namreč sam po sebi ne vpliva na potrošnikovo dojemanje in s tem tudi ne na medsebojno zamenljivost različnih vrst obutve, če fizične značilnosti in namen uporabe proizvoda niso različni. Enako velja za neobstoj proizvodnje Skupnosti obutve s patentirano tehnologijo, saj je ključno vprašanje, ali ta vrsta obutve zaradi svojih fizičnih značilnosti, namena uporabe in s tem zaradi potrošnikovega dojemanja te obutve konkurira obutvi, ki se proizvaja v Skupnosti. V tem smislu je treba ugotoviti,

da to, da je neka vrsta obutve varovana s patentom, ne pomeni indica glede njene konkurenčnosti proizvodom s poreklom iz Skupnosti.

136 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na vključitev obutve s patentirano tehnologijo v opredelitev zadevnega proizvoda, je treba opozoriti, da bi trditvi, da je ta obutev namenjena osebam z ortopedskimi težavami in da se prodaja izključno v specializiranih trgovinah, lahko izpodbili presojo institucij glede vključitve tovrstne obutve v opredelitev zadevnega proizvoda. Če bi se namreč dokazalo, da je uporaba te obutve del zdravljenja, ki je namenjeno osebam z ortopedskimi težavami, in da distribucija teh proizvodov poteka le prek specializiranih trgovin, bi bilo treba sklepati, da nimajo niti enakih fizičnih značilnosti niti enakega namena uporabe kot obutev, ki nima teh lastnosti. Potrošnikovo dojemanje bi bilo v zvezi s tem nujno drugačno.

137 Vendar je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza, s katerim bi bilo mogoče podpreti njihov opis značilnosti in uporabe tovrstne obutve. Namreč niti dopis družbe Brosmann z dne 8. maja 2006 (glej točko 28 zgoraj) niti pripombe, ki jih je po telefaksu z dne 29. novembra 2005 poslala družba Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen, imetnik zadevnega patenta, ne vsebujejo dokazov, ki bi podprli trditve, navedene v teh dokumentih. K tej ugotovitvi je treba dodati, da so tožeče stranke – kot je razvidno iz točke 3.2.1.3 dopisa z dne 8. maja 2006 in iz točke 3.4 telefaksa z dne 29. novembra 2005 – z navedbo specializiranih trgovin imele v mislih trgovine, ki niso diskontne trgovine ali veleblagovnice. Vendar to ne izključuje možnosti, da bi se v specializiranih trgovinah, torej specializiranih v smislu, da se v njih prodaja le obutev, prodajalo tudi obutev s patentirano tehnologijo. Ta presoja podpira tezo Sveta, da je navkljub dobrim lastnostim zadevne obutve povsem mogoče, da izbira potrošnikov bolj odvisna od osebnega okusa kot pa zdravstvenih razlogov.

138 Iz navedenega je razvidno, da je treba četrti tožbeni razlog zavrniti.

Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 17 osnovne uredbe in člena 253 ES

Trditve strank

139 Tožeče stranke izpodbijajo reprezentativnost vzorca kitajskih proizvajalcev izvoznikov, pri čemer se sklicujejo na dve okoliščini. Prvič, ta vzorec zajema v glavnem gospodarske subjekte, ki proizvajajo predvsem STAF proizvode, ti so pa bili izključeni iz opredelitve zadevnega proizvoda (glej točki 18 in 34 zgoraj). Drugič, tožeče stranke v zvezi z merili, uporabljenimi pri sestavi zadevnega vzorca, izpostavljajo več „šibkih točk" in kot primer navajajo to, da je več sodelujočih družb, ki pa niso bile zajete v vzorcu, imelo veliko višjo raven proizvodnje, izvoza in prodaje kot pa tiste, ki so bile zajete v vzorcu.

140 Čeprav je res, da je Svet v uvodni izjavi 43 izpodbijane uredbe navedel, da izključitev STAF proizvodov ni „bistveno vplivala" na reprezentativnost vzorca, pa instituciji vendarle nista obrazložili te presoje, čeprav ti proizvodi predstavljajo bistveni delež prvotno ciljanega izvoza. Ta ugotovitev je toliko bolj upoštevna, ker izključitev STAF proizvodov pomembno vpliva na stopnjo dampinga, kot je to razvidno iz uvodnih izjav 180 in 181 izpodbijane uredbe. Na splošno je treba vzorec, ki zajema le proizvajalce proizvoda, izključenega iz preiskave, po definiciji šteti za nereprezentativen.

141 Po mnenju tožečih strank dejstvo, da so vlade držav izvoznic sodelovale pri izbiri dela družb, zajetih v vzorcu, kot je to razvidno iz predzadnjega stavka uvodne izjave 61 izpodbijane uredbe, ni neposredno upoštevno za presojo reprezentativnosti vzorca, in to še toliko manj, ker je bila opredelitev zadevnega vzorca spremenjena po

posvetovanju s temi vladami. Iz pojasnil, ki so bila predložena v odgovoru na tožbo, je razvidno, da je izbira za pripravo vzorca temeljila na merilih kitajskega državljanstva lastnikov podjetij in članstva v China Chamber of Commerce for Import and Export of Light Industrial Products and Arts-Crafts (Kitajska gospodarska zbornica za uvoz in izvoz proizvodov lahke industrije in obrti, v nadaljevanju: CCCLA). Tako vzorec ni bil pripravljen na način, ki bi zagotovil njegovo reprezentativnost.

142 Poleg tega je vzorec zajemal le eno družbo, ki ji je bila odobrena TGO, in nobene družbe, ki ji je bila odobrena IO, kar pomeni še dodaten indic, da vzorec ni bil reprezentativen.

143 Svet je v uvodni izjavi 44 izpodbijane uredbe navedel, da so – po izključitvi STAF proizvodov iz opredelitve zadevnega proizvoda – proizvajalci iz vzorca predstavljali 12 % kitajskega izvoza, zaradi česar vzorec ni reprezentativen. Glede na navedeno in glede na to, da že sama družba Brosmann predstavlja 10 % uvoza v Skupnost, trditev, da vzorec zajema najširši možen reprezentativen obseg izvoza, ni resnična. Poleg tega Svet ni predložil nobenega dokaza v utemeljitev svoje trditve, da proizvajalci iz vzorca predstavljajo 14 % celotnega kitajskega izvoza, skupaj z izvozom nesodelujočih proizvajalcev.

144 Navedeno potrjuje, da je obrazložitev izpodbijane uredbe pomanjkljiva in da je bila zaradi kršitve člena 17 osnovne uredbe storjena očitna napaka pri presoji.

145 Svet ob podpori Komisije in CEC izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

146 Treba je opozoriti, da se v skladu s členom 17(1) osnovne uredbe z vzorčenjem preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da uporabi vzorce, ki so statistično reprezentativni, ali pa se omeji na največji reprezentativni obseg proizvodnje, prodaje ali izvoza, ki ga je mogoče preiskati v času, ki je na razpolago.

147 Komisija ima na podlagi te določbe možnost, da med družbami, ki so izrazile pripravljenost biti zajete v vzorcu in ki so predložile za to potrebne podatke, izbere tiste, ki bodo zajete v vzorcu. Glede na to, da ima Komisija na podlagi člena 17(1) osnovne uredbe diskrecijsko pravico, se nadzor sodišča Skupnosti nad opravljeno izbiro nanaša na preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, na katerem temelji izpodbijana izbira, neobstoja očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja in neobstoja zlorabe pooblastil.

148 V obravnavanem primeru je iz uvodne izjave 60 začasne uredbe in iz uvodnih izjav 44 in 46 izpodbijane uredbe razvidno, da sta instituciji pri izbiri, ki sta jo opravili pri sestavi vzorca kitajskih proizvajalcev izvoznikov, želeli zagotoviti reprezentativnost vzorca ter vključiti nekatere družbe, ki so opravile reprezentativne prodaje na domačem kitajskem trgu, v največji reprezentativni obseg izvoza, ki ga je bilo v razpoložljivem času mogoče razumno preiskati.

149 Ob upoštevanju okoliščin, ki so jih navedle tožeče stranke, je treba torej preučiti, ali sta instituciji glede na ta dva cilja pri izbiri storili očitno napako pri presoji.

150 V zvezi s trditvijo, da družbe, ki so zajete v vzorec, proizvajajo STAF proizvode, je treba opozoriti, da tožeče stranke niso predložile dokazov, s katerimi bi bilo mogoče podpreti to trditev. Zato je treba očitek, ki se nanaša na očitno napako pri presoji, zavrniti.

151 Prav tako je treba zavrniti očitek, ki se nanaša na neobstoj obrazložitve, saj sta instituciji pojasnili, kakšen je učinek izključitve STAF proizvodov iz opredelitve zadevnega proizvoda.

152 V zvezi z odstotkom izvoza, ki je zajet v vzorcu, je treba opozoriti, da se tožeče stranke in Svet strinjajo, da so prodaje trinajstih družb, ki so bile prvotno izbrane za sodelovanje v vzorcu, predstavljale 25 % izvoza in 42 % notranjih prodaj vseh sodelujočih kitajskih proizvajalcev zadevnega proizvoda. Stranki se strinjata tudi o tem, da se je po izločitvi podatkov kitajskega proizvajalca, ki ni odgovoril na vprašalnik Komisije, in podatkov petih drugih družb, ki niso sodelovale, reprezentativnost vzorca zmanjšala na 16,5 % izvoza vseh sodelujočih kitajskih proizvajalcev, ta odstotek pa se je po izključitvi STAF proizvodov iz opredelitve zadevnega proizvoda še zmanjšal, in sicer na 12,5 %.

153 V zvezi z očitkom, ki se nanaša na neobstoj obrazložitve, je Svet v uvodni izjavi 44 izpodbijane uredbe pojasnil, zakaj ta odstotek zadošča za zagotovitev reprezentativnosti vzorca. Tako je Svet pravno zadostno utemeljil svojo presojo glede reprezentativnosti vzorca.

154 V zvezi z očitki, ki se nanašajo na očitno napako pri presoji, je treba ugotoviti, prvič, da ob pripravi vzorca ni bilo mogoče predvideti, koliko gospodarskih subjektov bo v nadaljevanju zavrnilo sodelovanje, še posebej, ker so ti v dokumentih, ki so jih dotlej predložili Komisiji, zatrjevali nasprotno. Enako velja za družbe, ki jim je bila odobrena TGO ali IO, saj se preučitev zahtevkov za TGO/IO opravi po pripravi vzorca.

155 Drugič, tudi ob predpostavki, da bi po ugotovitvi, da nekaj udeležencev nima namena sodelovati, bilo mogoče v vzorec vključiti druge družbe, pa dejstvo, da gospodarski subjekti, ki so ostali v vzorcu, predstavljajo 12,5 % kitajskega izvoza v Skupnost, zadošča za reprezentativnost vzorca.

156 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da Komisija ni bila dolžna v vzorec vključiti drugih družb, zato s tem, da tega ni storila, ni storila očitne napake v presoji. Zato je treba peti tožbeni razlog zavrniti.

Šesti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 3(2) osnovne uredbe in člena 253 ES

Trditve strank

157 Tožeče stranke institucijama Skupnosti očitata, da sta se pri oceni škode, nastale industriji Skupnosti, oprli na podatke, ki so bili „nereprezentativni in precej nezanesljivi“. Natančneje, tožeče stranke navajajo, da vzorec proizvajalcev Skupnosti, ki zajema le deset družb, predstavlja le 0,1 % proizvajalcev in 4,2 % proizvodnje Skupnosti. Poleg tega v vzorcu zajeti proizvajalci niso predložili informacij, na podlagi katerih bi bilo mogoče oceniti reprezentativnost vzorca, niti niso bili pozvani, da to storijo. Ta po naravi arbitraren pristop pomeni kršitev člena 17 osnovne uredbe. Zbiranje makroekonomskih informacij glede škode pred začetkom postopka pomeni, da ti podatki niso bili pravilno preverjeni, da nezaupna različica teh podatkov ni bila dana na razpolago zainteresiranim osebam in da je Komisija proizvajalce Skupnosti obravnavala diskriminatorno glede na kitajske proizvajalce, ki niso imeli možnosti vložiti zahtevkov za TGO/IO pred začetkom postopka, da bi imela Komisija tako več časa za njihovo preučitev.

158 Ker imena z vzorcem zajetih proizvajalcev Skupnosti niso bila objavljena, tožeče stranke niso imele na razpolago nobene informacije o njihovih dejavnostih in niso mogle opraviti neodvisnega preverjanja reprezentativnosti vzorca. Torej je bila njihova pravica do obrambe kršena, in to v nasprotju s sodno prakso v zvezi s tem.

159 Tožeče stranke v zvezi z zanesljivostjo podatkov, ki so jih institucije uporabile, poudarjajo, da so v upravnem postopku Komisiji predložile sklop informacij, pridobljenih iz javnih virov, ki dokazujejo, da so nekateri največji italijanski proizvajalci, ki so bili verjetno zajeti v vzorcu ali so bili pritožniki (česar Svet ne zanika), tej instituciji predstavili neresnične oziroma izkrivljene podatke. Neresnični podatki se nanašajo na zaposlenost, investicije, promet, prodajo in na sedež družb, saj so nekatere družbe preselile svoje proizvodne enote v tretje države. Te informacije bi Komisija morala natančneje preveriti. Glede na to, da po mnenju tožečih strank dve italijanski družbi, ki sta predložili neresnične oziroma izkrivljene podatke, predstavljata približno 10,4 % prodaje in 7,5 % proizvodnje Skupnosti, je učinek zgoraj navedenih okoliščin na oceno škode tako pomemben, da močno vpliva na rezultate preiskave, ne glede na to, ali so bile te družbe zajete z vzorcem ali ne. Iz uvodne izjave 175 začasne uredbe je razvidno, da naj bi se makroekonomski kazalniki ocenjevali na ravni celotne industrije Skupnosti, medtem ko so bili mikroekonomski kazalniki ocenjeni na ravni z vzorcem zajetih proizvajalcev. Tudi ob predpostavki, da nobena od teh družb ni bila zajeta z vzorcem proizvajalcev Skupnosti, pa je Komisija uporabila podatke, ki so jih posredovale te družbe, da bi na njihovi podlagi ugotovila, kakšne so bile makroekonomske posledice škode, nastale industriji Skupnosti.

160 Vendar pa instituciji nista upoštevali teh informacij pri izračunu škode, nastale industriji Skupnosti, kar pomeni očitno napako pri presoji, s katero je kršen člen 3(2) osnovne uredbe (glej točko 3 zgoraj). Vsekakor pa je bila kršena obveznost obrazložitve glede ključnega dela preiskave, ker izpodbijana uredba v zvezi s tem ne vsebuje nikakršne pojasnitve.

161 Svet ob podpori Komisije in CEC izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

162 Ta tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov. V okviru prvega dela tožeče stranke institucijama očitajo, da nista preverili, ali z vzorcem proizvajalcev Skupnosti zajeti gospodarski subjekti reprezentativno predstavljajo industrijo Skupnosti. V zvezi s tem navajajo tudi, da niso imele na voljo nobenega elementa, ki bi jim omogočal preverjanje reprezentativnosti teh gospodarskih subjektov. V okviru drugega dela tožeče stranke navajajo, da sta se instituciji pri oceni makroekonomskih in mikroekonomskih dejavnikov škode, ki je nastala industriji Skupnosti, oprli na nezanesljive podatke.

163 V zvezi s prvim delom tega tožbenega razloga je treba opozoriti, da je iz uvodne izjave 65 začasne uredbe razvidno, da je Komisija sestavila vzorec desetih proizvajalcev Skupnosti na podlagi obsega proizvodnje in njihovega geografskega položaja (glej točko 24 zgoraj). Iz iste uvodne izjave je razvidno, da ta merila ne odražajo le velikosti in pomembnosti različnih proizvajalcev, ampak tudi geografsko razporeditev industrije Skupnosti. Tako je iz uvodne izjave 8 začasne uredbe razvidno, da so imeli v vzorcu zajeti proizvajalci sedeže v petih različnih državah članicah.

164 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da sta pritožbeni obrazec in vprašalnik za vzorčenje, ki sta bila poslana 814 proizvajalcem, v imenu katerih je bila vložena pritožba (glej točko 108 zgoraj), vsebovala informacije o proizvodnji in domači prodaji industrije Skupnosti ter o proizvodnji vsakega proizvajalca, ki je vložil pritožbo, za leti 2003 in 2004. Glede na navedeno je treba ugotoviti, da bi Komisija lahko ocenila velikost in proizvodne zmogljivosti vsake družbe, ki je vložila pritožbo, in seveda tudi ugotovila njen geografski položaj. Tako je Komisija imela podatke, ki so potrebni za sestavo vzorca proizvajalcev Skupnosti na podlagi teh meril, ki so bila po njenem mnenju

bolj upoštevna. Ker tožeče stranke niso izpodbijale upoštevnosti teh meril, je treba njihove trditve glede sestave vzorca zavrniti.

165 V zvezi s trditvijo, da je bila kršena pravica do obrambe, tožeče stranke niso izpodbijale trditve Sveta, da so imele dostop do podatkov o proizvodnji vsake družbe iz vzorca in do nezaupne različice odgovorov teh družb v vprašalniku o škodi. Imena družb iz vzorca so element, ki ni upošteven za presojo njihove reprezentativnosti. Vendar ta presoja velja le, če podatki, ki so jih posredovale zadevne družbe, ustrezajo resničnosti. Glede na navedeno bi tožeče stranke morale prositi za dostop do informacij, na podlagi katerih je Komisija ugotovila, da so podatki, ki so jih predložili v vzorcu zajeti gospodarski subjekti Skupnosti, resnični. Ta dostop bi lahko bil odobren, ne da bi se razkrila imena družb. Vendar tožeče stranke niso prosile za dostop do teh elementov, tako da njihovih trditev glede kršitve njihove pravice do obrambe ni mogoče sprejeti.

166 V zvezi z drugim delom tožbenega razloga je treba najprej zavrniti ugovor nedopustnosti, ki ga je vložil Svet z obrazložitvijo, da tožeče stranke le napotujejo na svoje priloge. Tožeče stranke namreč niso le napotile na prilogi A 33 in A 34 tožbe, temveč so povzeto predstavile glavne točke tožbe in oblikovale posebne očitke glede presoje institucij. Poslovnik pa ne prepoveduje, da se v podporo tem očitkom predložijo podrobnejši dokumente, ki so bili predloženi Komisiji v upravnem postopku.

167 V zvezi z vsebino trditev tožečih strank je treba najprej opozoriti, da se informacije, ki so jih predložile Komisiji v memorandumih z dne 17. julija in 2. avgusta 2006, v bistvu nanašajo na iz tiskanih medijev zbrane informacije o kršitvah, ki naj bi jih storili proizvajalci obutve Skupnosti, kot so goljufije, storjene na nacionalni ravni z namenom pridobiti pomoč, ali kršitve zakona o delovnih razmerjih.

168 V zvezi s tem je treba poudariti, da to, da je podjetje storilo goljufije na nacionalni ravni, ne pomeni nujno, da ne sodeluje v protidampinški preiskavi Komisije ali da je v tej preiskavi predložilo neresnične informacije. Treba je ugotoviti, da tudi če so podjetja, ki so jih navedle tožeče stranke, storile goljufije na nacionalni ravni, to samo po sebi ne pomeni, da so podatki, ki so jih posredovala v okviru protidampinške preiskave, nezanesljivi, če navedeni podatki niso v nikakršni zvezi z navedenimi goljufijami. V zvezi z informacijami, ki so jih posredovale tožeče stranke v upravnem postopku in se nanašajo na ponižujoče ravnanje z delavci in na zaposlovanje otrok, je treba najprej opozoriti, da ta dejstva nimajo zveze s podatki, ki so jih zadevne družbe morebiti predložile v okviru zadevne preiskave.

169 Tožeče stranke navajajo tudi, da je italijanski proizvajalec La Nuova Adelchi posredoval neresnične podatke o svojem prometu in prodajah. V zvezi s tem so v v memorandumih z dne 17. julija in 2. avgusta 2006 navedle, da so italijanski organi na prvi stopnji obsodili direktorja enočlanske uprave družbe La Nuova Adelchi zaradi nepravilnosti pri vodenju poslovnih knjig. V podporo tej trditvi so v memorandumih z dne 17. julija in 2. avgusta 2006 navedle sodbo Sodišča z dne 3. maja 2005 v združenih zadevah Berlusconi in drugi (C-387/02, C-391/02 in C-403/02, ZOdl., str. I-3565). Vendar je iz točke 29 te sodbe razvidno, da se dejansko stanje v tej zadevi nanaša na leti 1992 in 1993, torej na obdobje več let pred preiskavo. Morebitne nepravilnosti poslovodnih knjig iz let 1992 in 1993 ne morejo zbuditi dvoma o zanesljivosti v tej preiskavi predloženih podatkov.

170 V zvezi z drugimi dejstvi, ki jih tožeče stranke očitajo nekaterim proizvajalcem obutve Skupnosti, je treba navesti naslednje. Iz uvodnih izjav od 175 do 185 začasne uredbe je razvidno, da je Komisija preučila obstoj škode, nastale industriji Skupnosti na makroekonomski ravni, na osnovi podatkov, ki se nanašajo na proizvodnjo, prodajo, tržne deleže, zaposlenost, rast, višino stopenj dampinga in okrevanje po učinkih preteklega dampinga. Ti podatki so se nanašali na celotno industrijo Skupnosti (glej točko 24 zgoraj). Na podlagi te preučitve je Komisija ugotovila, da je prišlo v obdobju od leta 2001 do konca obdobja preiskave do zmanjšanja proizvodnje, tržnih deležev, zaposlenosti in s tem rasti. V zvezi z mikroekonomskimi kazalci glede v vzorcu zajetih

proizvajalcev je Komisija v uvodnih izjavah od 186 do 196 začasne uredbe ugotovila, da so se od leta 2001 do konca obdobja preiskave obseg proizvodnje in prodaje, prodajne cene, denarni tok, dobičkonosnost, donosnost naložb, zmožnost zbiranja kapitala za naložbe in zaposlovanje bistveno znižali.

171 V zvezi z dokončnimi ugotovitvami o makroekonomskih kazalcih škode je Svet v uvodnih izjavah od 186 do 198 izpodbijane uredbe potrdil ugotovitve Komisije glede znižanja proizvodnje, prodaje, tržnih deležev, zaposlenosti, produktivnosti, rasti in okrevanja po učinkih preteklega dampinga. Tudi v zvezi z mikroekonomskimi kazalci je Svet v uvodnih izjavah od 199 do 206 izpodbijane uredbe potrdil ugotovitve Komisije glede znižanja prodajnih cen, denarnega toka, dobičkonosnosti, donosnosti naložb in zmožnosti zbiranja kapitala za naložbe.

172 Na podlagi teh ugotovitev je Svet v uvodni izjavi 214 izpodbijane uredbe zatrdil, da se je škoda na makroekonomski ravni izrazila z zmanjšanjem obsega prodaje in tržnih deležev, kar je vplivalo na raven proizvodnje in zaposlovanja. V zvezi z mikroekonomsko ravnjo pa je Svet v uvodni izjavi 200 izpodbijane uredbe ugotovil, da so družbe iz vzorca v obdobju preiskave ustvarile minimalne dobičke, zato niso mogle več zniževati cen, ne da bi to povzročilo izgube.

173 Glede na navedeno je mogoče trditve tožečih strank v zvezi z izkrivljenimi podatki, ki naj bi jih posredovali dve italijanski družbi, šteti za upoštevne le, če bi bilo na podlagi navedenih podatkov mogoče dvomiti o dejavnikih, ki jih je Svet upošteval za ugotovitev obstoja škode.

174 V zvezi s tem, prvič, tožeče stranke opozarjajo na fiktivna odpuščanja, ki sta jih izvedli dve italijanski družbi, da bi s ponovnim zaposlovanjem odpuščenih delavcev pridobili državne pomoči za zaposlovanje brezposelnih oseb. Tožeče stranke ocenjujejo, da znaša število fiktivnih odpustitev 3100. Ob predpostavki, da vsa ta odpuščanja ne dokazujejo težavnega položaja zadevnih družb, temveč namen goljufivo pridobiti državne pomoči, je treba ugotoviti, da je Svet v uvodni izjavi 192 izpodbijane uredbe navedel, da je bilo od leta 2001 več kot 27.000 odpustitev. Tako so, tudi če se prizna, da je bilo 3100 od teh odpustitev fiktivnih, ugotovitve Sveta o velikem znižanju stopnje zaposlenosti na makroekonomski ravni še vedno veljavne. Poudariti je tudi treba, da na mikroekonomski ravni ugotovitve Sveta o škodi ne temeljijo na podatkih o zaposlenosti.

175 Drugič, tožeče stranke se sklicujejo na preselitev proizvodnje Skupnosti v tretje države, pri čemer so se uporabljali goljufivi ukrepi, katerih namen je bil navedba italijanskega izvora proizvodov. Vendar bi ob predpostavki, da sta bili instituciji žrtvi tega ravnanja v smislu, da sta v podatke o proizvodnji industrije Skupnosti vključili v tujini proizvedene proizvode, to v bistvu pomenilo, da je zmanjšanje proizvodnje Skupnosti še večje, kot je bilo predstavljeno v začasni in izpodbijani uredbi. Tudi ob predpostavki, da so okoliščine, ki jih navajajo tožeče stranke, dokazane, pa te vendar niso take, da bi bi bilo z njimi mogoče izpodbijati presojo Sveta glede škode na ravni proizvodnje Skupnosti.

176 Tretjič, tožeče stranke se sklicujejo na goljufije, ki naj bi jih storili dve italijanski podjetji s tem, da sta prejeli državno pomoč za nakup novih strojev, ki pa so bili nameščeni med drugim v Albaniji. Vendar tudi ob predpostavki, da je okoliščina, ki jo navajajo tožeče stranke, dokazana, lahko ta le negativno vpliva na dejansko raven naložb na trgu Skupnosti in torej potrjuje ugotovitve Sveta.

177 Trditve tožečih strank torej niso takšne, da bi bilo z njimi mogoče izpodbijati ugotovitve Sveta na makroekonomski ravni.

178 V zvezi z mikroekonomsko ravnjo je treba opozoriti, da vsekakor, tudi če sta bili zadevni dve italijanski družbi zajeti v vzorcu in če sta med podatke o svoji prodaji na trgu Skupnosti vključili podatke o prodaji obutve, proizvedene v tretjih državah, kar bi – kot je navedeno v uvodni izjavi 199 izpodbijane uredbe – lahko vplivalo na izračun povprečne cene para obutve v višini 18,2 EUR, pa iz razlogov, ki so navedeni v uvodni izjavi 200 izpodbijane uredbe, merilo povprečne prodajne cene ni samo po sebi odločilnega pomena.

179 Kot je navedeno v uvodni izjavi 200 izpodbijane uredbe, se namreč obutev proizvaja po naročilu in nova naročila se navadno sprejme samo, če ustrezna raven cen zagotavlja, da bo dosežena vsaj točka ravnovesja. Zato tudi predpostavka, da povprečna prodajna cena industrije Skupnosti ni bila določena z največjo natančnostjo in da je v resnici višja, ne zadošča za izpodbitje ugotovitev glede denarnega toka, dobičkonosnosti, donosnosti naložb, zmožnosti zbiranja kapitala in naložb, ki dokazujejo, da se je položaj industrije Skupnosti močno poslabšal.

180 V zvezi z očitkom o neobstoju obrazložitve je treba ugotoviti, da se ne zahteva, da so v obrazložitvi uredbe podrobno navedeni včasih zelo številni in zapleteni elementi dejanskega stanja in pravnega položaja, na katere se nanaša uredba, če so sistematično vključeni v sklop ukrepov, katerega del so. V zvezi s tem zadošča, da je sklepanje institucij jasno in nedvoumno razvidno iz uredb (sodba Splošnega sodišča z dne 15. oktobra 1998 v zadevi Industrie des poudres sphériques proti Svetu, T-2/95, Recueil, str. II-3939, točki 357 in 358).

181 Poleg tega je treba poudariti, da se instituciji nista dolžni opredeliti do vseh trditev, ki so jih jima navedle zadevne stranke, temveč zadošča, da te navedejo dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistvenega pomena za odločbo (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 11. januarja 2007 v zadevi Technische Glaswerke Ilmenau proti Komisiji, C-404/04 P, neobjavljena v ZOdl., točka 30).

182 Iz zgoraj navedenega pa je razvidno, da je Svet v izpodbijani uredbi jasno navedel, zakaj je menil, da je industriji Skupnosti zaradi uvoza iz Kitajske nastala velika škoda, tako na mikroekonomski kot na makroekonomski ravni. Torej je izpodbijana uredba v zvezi s tem zadostno pravno obrazložena.

183 Iz navedenega je razvidno, da je treba šesti tožbeni razlog zavrniti.

Sedmi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 3(2) osnovne uredbe

Trditve strank

184 Po mnenju tožečih strank je treba preučiti, ali obstaja neposredna vzročna zveza med dampinškim uvozom in škodo, ki je nastala industriji Skupnosti v letu 2004. Ta naj ne bi bila vzpostavljena, saj obstajajo drugi škodni dejavniki, in sicer slabi rezultati izvoza industrije Skupnosti, povečanje uvoza iz tretjih držav, razen iz Kitajske in Vietnama, ter prenehanje veljavnosti sistema količinskih kvot s 1. januarjem 2005 (glej točko 11 zgoraj).

185 V obravnavanem primeru je slab gospodarski položaj industrije Skupnosti posledica poslabšanja rezultatov izvoza, kar potrjuje, da je proizvodnja Skupnosti premalo konkurenčna. Zato proizvajalci Skupnosti ne morejo bistveno povečati svojih cen ali povečati donosnosti sektorja glede na leto 2004, to je leto, ki se je upoštevalo pri določitvi ravni protidampinških dajatev, potrebnih za odpravo škode. To pojasnjuje tudi padec prodaje industrije Skupnosti na trgu Skupnosti in preselitev proizvodnje v tretje države. Poleg tega je iz predhodnih protidampinških preiskav razvidno, da

raven donosnosti, ki jo je industrija Skupnosti dosegla v letu 2004 in med preiskavo, ni bistveno nižja od donosnosti v zadnjih pentajstih letih.

186 Iz tega sledi, da je vzrok za škodo, ki je nastala industriji Skupnosti, predvsem v nekonkurenčnosti cen zadevnih proizvodov Skupnosti. Zato tudi če bi se teza, da rezultati izvoza industrije Skupnosti niso povzročili velike škode, do neke mere izkazala za resnično, z njo vseeno ni upoštevano dejstvo, da velika škoda ni nastala zaradi zadevnega dampinškega uvoza.

187 Analiza iz izpodbijane uredbe, s katero se želi izpodbijati ta ugotovitev, temelji na očitno napačni presoji, ki je razvidna iz uvodne izjave 229 te uredbe. Prvič, pri presoji, da ni nobena od v uvodni izjavi 227 izpodbijane uredbe naštetih tretjih držav v obravnavanem obdobju bistveno povečala svojega tržnega deleža, namreč ni upoštevano dejstvo, da sta dve državi, ki sta imeli nezanemarljivo velike tržne deleže, te podvojili in da sta jih drugi dve državi povečali za 50 % oziroma 30 %. Drugič, tržni delež vseh v uvodni izjavi 227 izpodbijane uredbe naštetih držav skupaj je primerljiv s tržnim deležem držav, na katere se nanašajo zadevni protidampinški ukrepi, in čeprav ta delež ni popolnoma enak tržnemu deležu Kitajske, je vendar večji od tržnega deleža Vietnama. Tretjič, tri tretje države so cene znižale za vsaj 22 % in četrta država jih je znižala za približno 20 %. Četrtič, znižanje cen proizvodov s poreklom iz Kitajske je posledica odprave sistema količinskih kvot, ki je veljal za uvoz obutve iz te države, kar je povzročilo povečanje količine uvožene poceni obutve in s tem spremembo v razporeditvi proizvodov.

188 Na podlagi okoliščin, ki so navedene v uvodni izjavi 227 in naslednjih izpodbijane uredbe, bi bilo kvečjemu mogoče ugotoviti, da je uvoz iz tretjih držav (razen Kitajske in Vietnama) bistveno prispeval k nastanku škode, nastale industriji Skupnosti. Poleg tega sta instituciji Skupnosti umetno zmanjšali vpliv, ki bi ga odprava kvot lahko imela na industrijo Skupnosti, zlasti v zvezi z zmanjšanjem povprečne cene na enoto,

povečanjem uvoza in spremembo v razporeditvi proizvodov. Tožeče stranke v zvezi s tem poudarjajo, da je obdobje preiskave zajelo le obdobje treh mesecev brez kvot (od 1. januarja do 31. marca 2005). Vendar pa je to obdobje prekratko, da bi lahko na tej podlagi sklepali na tako veliko spremembo, po kateri je za stabilizacijo trga potrebno dolgo obdobje. Instituciji Skupnosti sta torej napačno ugotovili, da odprava sistema kvot ni povzročila večjega izkrivljanja oziroma da je le okrepila učinke dampinškega uvoza.

189 Svet ob podpori Komisije izpodbija utemeljenost trditev tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

190 Treba je ugotoviti, da morata Svet in Komisija pri ugotavljanju škode preveriti, ali škoda, ki jo skleneta upoštevati, dejansko izhaja iz dampinškega uvoza, in ne smeta upoštevati škode, ki je posledica drugih dejavnikov, zlasti ne tiste, katere vzrok je ravnanje proizvajalcev Skupnosti (sodba Sodišča z dne 11. junija 1992 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu, C-358/89, Recueil, str. I-3813, točka 16).

191 V obravnavanem primeru je Svet dokazal vzročno zvezo, in sicer tako, da je po eni strani preučil učinke dampinškega uvoza in po drugi strani učinke drugih dejavnikov, kot so rezultati izvoza industrije Skupnosti, uvoz iz preostalih tretjih držav, gibanje menjalnih tečajev, odprava sistema kvot, neobstoj posodobitve pri proizvajalcih, ki so vložili pritožbo, in preselitev proizvodnje proizvajalcev Skupnosti.

192 V zvezi s trditvijo tožečih strank, ki se nanaša na slabe rezultate izvoza industrije Skupnosti, je treba ugotoviti, da – kot je navedel Svet v uvodni izjavi 224 izpodbijane uredbe – ta okoliščina ne vpliva na kazalnike, kot so obseg prodaje, tržni deleži in znižanje cen, na podlagi katerih je bila ugotovljena škoda. Ti kazalniki so bili namreč izračunani na ravni prodaje v Skupnosti. Poleg tega je iz uvodnih izjav 187 in 189 izpodbijane uredbe razvidno, da je zaradi zmanjšanja tržnih deležev industrije Skupnosti na domačem trgu prišlo do ustreznega zmanjšanja proizvodnje. Iz tega je razvidno, da je Svet v uvodni izjavi 224 izpodbijane uredbe upravičeno ugotovil, da je večina proizvodnje Skupnosti namenjena prodaji na trgu Skupnosti in da zato rezultati izvoza niso mogli povzročiti velike škode industriji Skupnosti.

193 V zvezi s trditvami, ki se nanašajo na uvoz iz preostalih tretjih držav, je treba ugotoviti, da so imele vse v uvodni izjavi 227 izpodbijane uredbe navedene države skupaj 33,8-odstotni tržni delež v obdobju preiskave in 24,4-odstotnega v letu 2001. V zvezi s tem je treba tudi ugotoviti, da sta dve državi, Makao in Brazilija, v obravnavanem obdobju (od januarja 2001 do aprila 2005) podvojili tržne deleže, in sicer sta jih povečali z 1,2 % na 2,4 % oziroma na 2,5 %, medtem ko je Indija v obravnavanem obdobju svoj tržni delež povečala s 3,6 % v letu 2001 na 5,7 %.

194 Poleg tega je iz druge tabele iz uvodne izjave 227 izpodbijane uredbe razvidno, da so se cene proizvodov, uvoženih iz teh istih držav, razen Romunije, znižale za od 10 % (Indija) do 25 % (Brazilija) in so se gibale med 8,7 EUR (Indonezija z 2-odstotnim tržnim deležem) in 14,9 EUR (Romunija s 6,9-odstotnim tržnim deležem).

195 Poleg tega je treba opozoriti, da se je tržni delež uvoza iz Kitajske in Vietnama v obdobju preiskave povečal z 9,3 % v letu 2001 na 23,2 %, kot je razvidno iz uvodnih izjav 162, 168 in 170 izpodbijane uredbe. Poleg tega je bila v obdobju preiskave obutev s poreklom iz Kitajske in Vietnama uvožena po povprečni ceni 8,5 EUR za

par v nasprotju s povprečno ceno 18,2 EUR za par za obutev, ki je bila proizvedena v Skupnosti, in v primerjavi s tehtano povprečno ceno 12,21 EUR za par za obutev, ki je bila uvožena iz tretjih držav, kot je razvidno iz uvodnih izjav 170 in 199 izpodbijane uredbe. Zadnjenavedena cena je bila izračunana na podlagi povprečnih cen, navedenih v drugi tabeli iz uvodne izjave 227 izpodbijane uredbe, ki so bile tehtane glede na tržne deleže, na katere se nanaša prva tabela iz iste uvodne izjave.

196 Iz teh podatkov je razvidno, da čeprav imajo tretje države skupaj velik delež na trgu Skupnosti, predstavlja skupni delež Kitajske in Vietnama približno 72 % tržnega deleža tretjih držav, naštetih v uvodni izjavi 227 izpodbijane uredbe. V zvezi s tem je treba dodati, da je povprečna uvozna cena obutve iz ciljnih držav za 30,4 % nižja od povprečne uvozne cene obutve s poreklom iz preostalih tretjih držav. V teh okoliščinah učinki uvoza iz preostalih tretjih držav niso taki, da bi vzbudili dvom o vzročni zvezi med dampinškim uvozom in škodo, ki je nastala industriji Skupnosti.

197 Dejstvo, da so nekatere tretje države bistveno povečale tržne deleže v obravnavanem obdobju, te ugotovitve ne izpodbija, saj so pri podatkih iz točk od 193 do 196 zgoraj te spremembe dosledno upoštevane.

198 V zvezi z vplivom, ki bi ga lahko imela odprava kvot (glej točko 188 zgoraj), je treba poudariti, da uvedba protidampinških dajatev ne pomeni sankcije za predhodno ravnanje, temveč zaščitni ukrep zoper nelojalno konkurenco, ki izhaja iz dampinga. Zato je treba za določitev protidampinških dajatev, ki ščitijo industrijo Skupnosti pred dampingom, preiskavo opraviti na podlagi kar najbolj aktualnih informacij (zgoraj navedena sodba Industrie des poudres sphériques proti Svetu, točki 91 in 92, in sodba Splošnega sodišča z dne 14. novembra 2006 v zadevi Nanjing Metalink proti Svetu, T-138/02, ZOdl., str. II 4347, točka 60).

199 Zato lahko institucije, če ugotovijo, da se je uvoz proizvoda, ki je bil do takrat predmet količinskih omejitev, povečal po poteku veljavnosti teh omejitev, to povečanje upoštevajo pri oceni škode, ki je nastala industriji Skupnosti.

200 Nazadnje, iz uvodnih izjav 162, od 168 do 170, od 187 do 206 in od 216 do 240 izpodbijane uredbe je razvidno, da sta instituciji v zvezi s škodo in vzročno zvezo upoštevali več dejavnikov, ki se ne nanašajo le na zadnje četrtletje obdobja preiskave, temveč tudi na obravnavano obdobje.

201 Iz navedenega je razvidno, da je treba sedmi tožbeni razlog zavrniti.

Osmi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 9(4) osnovne uredbe

Trditve strank

202 Tožeče stranke navajajo, da je presoja Sveta glede ravni začasnih protidampinških ukrepov, ki je potrebna za odpravo škode (glej točko 42 zgoraj), očitno napačna. Ta presoja temelji na podatkih, ki se nanašajo na del zadevnega proizvoda, ki ni bil predmet „precej škodljivega dampinga“ (namesto da bi se uporabili boljši podatki, ki se nanašajo na leta 2001 do 2003, ko ni bilo dampinga) in temelji na podrazdelitvi podobnega proizvoda na podlagi „krožnega sklepanja“. Za opredelitev obutve, ki ni predmet „precej škodljivega dampinga“, je treba določiti, kdaj je nastal „precej škodljivi damping“, za kar pa je treba primerjati tudi stopnjo dobička proizvajalcev Skupnosti s stopnjo dobička, ki bi bila dosežena, če ne bi bilo dampinškega uvoza. Ta

pristop je še posebej neprimeren zato, ker protidampinški ukrepi veljajo za celoten uvoz.

203 Poleg tega je Svet v odgovoru na tožbo pojasnil, da se 6-odstotna stopnja dobička nanaša na proizvode, ki niso predmet zadevne preiskave, kar po definiciji pomeni, da ta odstotek ni veljavni kazalnik za izračun stopnje dobička, ki bi jo dosegli proizvajalci Skupnosti, če ne bi bilo dampinškega uvoza. Industrija Skupnosti namreč v obdobju, ki ga zajema preiskava, ali v bližnji preteklosti ni dosegla stopnje dobička, ki bi presegala 2 %.

204 Iz navedenega je razvidno, da določitev 6-odstotne stopnje dobička, ki bi jo industrija Skupnosti lahko dosegla, če ne bi bilo škodljivega dampinga, temelji na očitno napačni presoji, ki pomeni kršitev člena 9(4) osnovne uredbe.

205 Svet izpodbija navedbe tožečih strank z navedbo, da pojem „obutev, ki ni predmet precej škodljivega dampinga“, ne ustreza nobeni podkategoriji zadevnega proizvoda, temveč se nanaša na obutev, ki ni zajeta v opredelitvi zadevnega proizvoda. Tako instituciji nista sledili „krožnemu sklepanju“ in nista dali prednosti nezanesljivim podatkom pred boljšimi podatki, ki se nanašajo na zadevni proizvod.

206 Podredno Svet navaja, da tudi če bi bil ta tožbeni razlog utemeljen, bi posledica tega lahko bila le razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, v katerem je Svet ugotovil stopnjo škode, ki je za 4 % višja glede na stopnjo, ki bi jo moral ugotoviti.

Presoja Splošnega sodišča

207 Najprej je treba ugotoviti, da so tožeče stranke v repliki sprejele razlago Sveta, da pojem „obutev, ki ni predmet precej škodljivega dampinga“, ne ustreza nobeni podkategoriji zadevnega proizvoda, temveč se nanaša na obutev, ki ni zajeta v opredelitvi zadevnega proizvoda.

208 Dalje je treba zavrniti trditev tožečih strank, da stopnje dobička, ki jo je dosegla industrija Skupnosti glede obutve, ki ni zajeta s preiskavo (in ki ni bila predmet škodljivega dampinga), ni mogoče šteti za verodostojen kazalnik stopnje dobička, ki bi jo proizvajalci Skupnosti dosegli pri prodaji zadevnega proizvoda, če ne bi bilo dampinškega uvoza. Institucij Skupnosti namreč pri oceni stopnje dobička, ki bi jo dosegla industrija Skupnosti, če ne bi bilo škodljivega dampinga, nič ne zavezuje, da bi uporabili le podatke o zadevnem proizvodu. Nasprotno, dovoljeno jima je, da pri tem uporabita podatke o sorodnih proizvodih, ki so zadevnemu proizvodu podobni v širšem smislu. Čeprav ti proizvodi niso zajeti v opredelitvi zadevnega proizvoda, se stopnja dobička, ki jo je industrija Skupnosti dosegla pri teh proizvodih, lahko obravnava kot zanesljiv kazalnik stopnje dobička, ki bi jo proizvajalci Skupnosti dosegli pri prodaji zadevnega proizvoda, če ne bi bilo dampinškega uvoza. V obravnavanem primeru Svet s tem, da je uporabil stopnjo dobička, ki jo je industrija Skupnosti dosegla pri drugi obutvi, in ne tisti, na katero se nanaša preiskava, ni storil očitne napake pri presoji, kajti ta druga obutev je dovolj podobna zadevnemu proizvodu.

209 Nazadnje je treba spomniti, da člen 3(3) osnovne uredbe izrecno določa, da se lahko upošteva morebitno znižanje cen industrije Skupnosti, da bi se v takem primeru ugotovila raven prodaje pod ceno.

210 Iz navedenega je razvidno, da je treba zavrniti tudi osmi tožbeni razlog in s tem tožbo v celoti.

Stroški

211 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

212 Na podlagi člena 87(4) Poslovnika Komisija in CEC nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd in Risen Footwear (HK) Co., Ltd nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je priglasil Svet Evropske unije.

3. Evropska komisija in Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) nosita svoje stroške.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 4. marca 2010.

Podpisi

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 680

Dejansko stanje in izpodbijana uredba ..... II - 688

Postopek in predlogi strank ..... II - 696

Pravo ..... II - 699

Prva dva tožbena razloga: kršitev členov 2(7)(b) in (c), 9(5) in 18 osnovne uredbe, kršitev načel enakega obravnavanja in varstva legitimnih pričakovanj in kršitev pravice do obrambe ..... II - 700

Trditve strank ..... II - 700

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 704

Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 5(4) osnovne uredbe, ker Komisija ni dokazala, da industrija Skupnosti podpira pritožbo ..... II - 711

Trditve strank ..... II - 711

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 712

Četrti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev členov 1(4), 2 in 3 osnovne uredbe ..... II - 718

Trditve strank ..... II - 718

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 719

Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 17 osnovne uredbe in člena 253 ES ..... II - 723

Trditve strank ..... II - 723

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 725

Šesti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 3(2) osnovne uredbe in člena 253 ..... II - 727

Trditve strank ..... II - 727

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 729

Sedmi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 3(2) osnovne uredbe ..... II - 735

Trditve strank ..... II - 735

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 737

Osmi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in kršitev člena 9(4) osnovne uredbe ..... II - 740

Trditve strank ..... II - 740

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 742

Stroški ..... II - 743